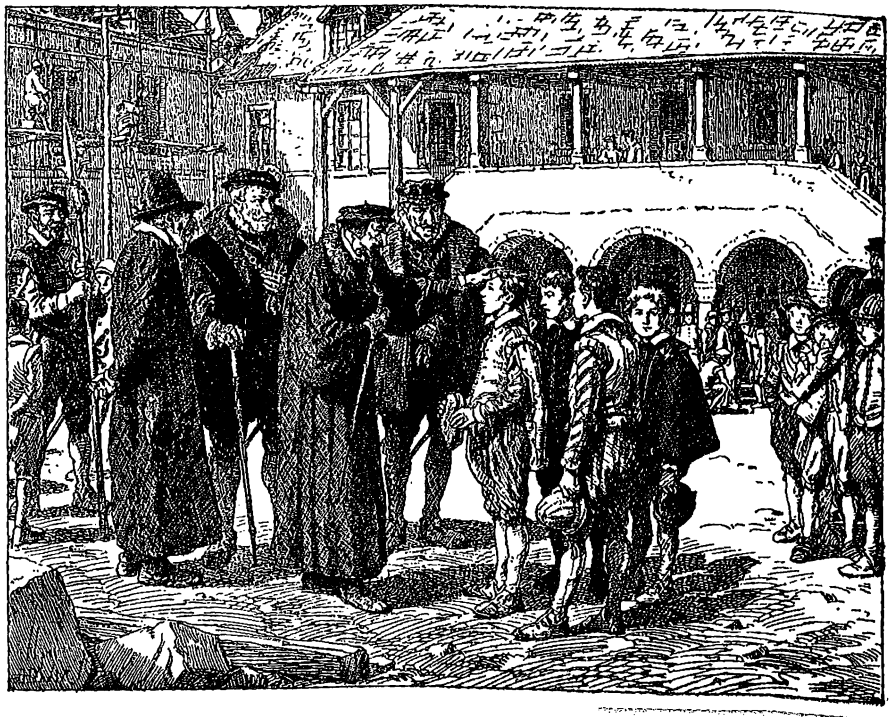

IGEHIRDETŐ

Az Erdélyi Református
Egyházkerület folyóirata

Kálvin egy kollégiumot látogat meg

Jubileumi Kálvin év
Huszedik évfolyam
2009. augusztus

Tartalom

Vasárnapi prédikációk

Ifj. Balogh Károly: Úgy tekintsen minket mindenki, mint Krisztus szolgáit. 1Korinthus 4,1–2	355
Máthé-Farkas Zoltán: „Nem az igazakat hívogatni jöttem...” Máté 9,9–13	358
Sebestyén Ede László: Felelőtlen engedetlenség. 1Királyok 13,26	360
Zöld Imre: A gazdag ifjú. Márk 10,17–22	363

Prédikációk újkenyér ünnepének nagyhetére

Szép Eduárd: Testi és lelki táplálék. Visszatérés Jézushoz. Márk 6,30–31	366
Jézus és a sokaság. Márk 6,32–34	368
Egy fáradságos nap után. Márk 6,35–36	370
Tanítványi tehetetlenség. Márk 6,37	371
Tanítványi engedelmesség. Márk 6,38	373
A sokaság engedelmissége. Márk 6,39–40	375

Prédikációk újkenyér ünnepére

Szép Eduárd: Tizenkét tele kosár. Márk 6,41–44	377
Máthé-Farkas Zoltán: Miért adjunk hálát? 5Mózes 8,10–18	379

Lectio continua

Tóbiás Tibor: Az Úr hegyén a gondviselés. 1Mózes 22,13–14	382
A Hóreb hegye. 2Mózes 3,1–15	384
Közbenjáró ima a halom tetején. 2Mózes 17,8–16	387
A Piszga tetején. 5Mózes 32,48–52	389

A Genezáret partján

Gyökössy Endre: Félelemben	392
----------------------------------	-----

Alkalmi prédikációk

<i>A Kálvin-év nőszövetségi bibliáóráira</i> Nagy Aranka: Az imádkozó Kálvin	395
<i>Fiatal házások bibliáórája</i> Móra László Tibor: A megbocsátó férj és feleség. Hóseás 1	399
<i>Keresztelési igehirdetés</i> Nagy Béla: A keresztség vize. Máté 28,18–20	401
<i>Esketési igehirdetés</i> Bányai László: Hűség a szerelemben. Hóseás 2,18–19	403
<i>Temetési igehirdetés</i> Albert Sándor: „Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell... Légy hív mindhalálig.” Jelenések 2,10a	404

A címlapon: Kálvin egy kollégiumot látogat meg.
A hátlapon: *Kálvin János imádsága.*

Vasárnapi prédikációk

Ifj. Balogh Károly
Csittszentiván

Úgy tekintsen minket mindenki, mint Krisztus szolgáit

Alapige: 1Korinthus 4,1–2
Bibliaolvasás: 1Péter 4,7–1

Korinthusi emberek keresték meg Pál apostolt Efézusban és számoltak be a korinthusi szentek körében tapasztalható dolgokról, egyenetlenségekről, feszültségről, arról a szakadásról, melyet az értelmetlen versengés idézett elő közöttük. Pál szomorúan vette tudomásul az áldatlan helyzetet, és a támadt ellentétek orvoslása céljából, még mielőtt megkereste volna őket, levelet küldött Isten gyülekezetének, amely Korinthusban volt, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek mindazokkal egyben, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívták bármely helyen. Kérve kérte, hogy mindnyájan egyképpen szóljanak, és ne legyenek közöttük szakadások, mert Krisztus, aki megfeszítettett értük/értünk, nem osztható részekre. És bár a keresztről való beszéd bolondság azoknak, akik elvesznek, nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje. (1Kor 1,18) „Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Ezt követően, mintegy meg indoklásául annak, hogy miért szól, miért int, miért figyelmeztet, írja felolvasott igénk sorait: *Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit, és Isten titkainak sáfárait.*

És mert valamennyien vigyázók, őrállók vagyunk, jó nekünk mindarra odafigyelnünk, amire ezen az igén keresztül is tanítani akar Isten.

Eppen ezért tegyük fel magunknak a kérdést: vajon minket milyennek látnak az emberek? Mit mondanak rólunk a Pál apostolhoz hasonló, felőlünk érdeklődőnek, kérdezőnek? Mert érdeklődnek utánunk/felőlünk azok, akik Isten drága ajándékát vélik látni bennünk. Érdeklődik a távolba maradt/szakadt szülő, testvér, gyermek, barát, falubeli, volt iskola- és munkatárs, és érdeklődik az iskola, az egykori Alma Mater, a lelkipásztor, az anyaszentegyház, ahonnan a konfirmációt követően kirajzottunk az életbe. Vajon örömet fakaszt a velünk kapcsolatos hír a szívekben, vagy szomorúsággal tölti el azt?

1. „*Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit, és Isten titkainak sáfárait.*”

- Szolgák vagyunk, de Krisztus szolgái!
- Sáfárok vagyunk, de Isten sáfárai! – mondja az apostol.

Szolgák vagyunk, mind a teremtés, mind a megváltás okán, következőképpen úgy igaz, ahogyan szép énekünkben énekeljük: „Nem vagyunk mi magunkéi, de Jézus vére, bére, lelkünk, testünk, Istenéi, az Ő tiszteletére.”

A korinthusi szentek vajmi keveset törődtek ezzel. Inkább a Sátánnak, az indulatnak, a szeretetlenségnek áldoztak, semhogy a bennünket bűneink ellenére is szerető, elfogadó Istennek, akinek elvárása: megmaradni az egységben, a szeretetben (Ef 4,1–3), Krisztus közösségében (Jn 1,3).

Szolgák vagyunk, akikre Krisztus életeteket bízott, a vérén szerzett nyáját, amint olvassuk Az apostolok cselekedeteiről írott könyv 20. fejezetének 28. versében, hogy annak vigyázói legyünk. Ránk bízta a családot, a felnövekvő nemzedéket. Ránk bízta a templomot, az iskolát és a teremtett mindenséget, mindent-mindent, amit Isten szépnek és jónak talált a teremtés rendjén.

Vigyázók vagyunk-e, vagy béresei a nyájnak, akik csak addig szolgálnak, amíg hasznot látnak belőle, azon túl már nem törődnek sem a nyájjal, sem a szolgálattal, legkevésbé pedig azzal, akinek felelősséggel, számadással tartoznak.

Így volt ez az első emberpár esetében is, akik figyelemre se méltatták az isteni elvárás, a parancsot, és inkább engedtek a hitetőnek, a Sátánnak, a kígyónak, semhogy engedelmeskedtek volna Teremtő Uruknek, Istenüknek. A felelősségre vonást azonban nem kerülhették el, és oda kellett állniuk Teremtő Uruk elé, hogy számot adjanak cselekedeteikről. Nekünk is számolnunk kell ezzel!

Szolgák vagyunk, de Krisztuséi – mondja Pál, és ez örömet, méltóságot, tartást jelent számára.

Örömet kell jelentsen a te számodra is, hogy a legnagyobb Úr szolgálatába állhatsz, hogy az ő népének, nyájának szolgálattevője, őrállója, vigyázója lehetsz. És ez akkor is örömet kell jelentsen, amikor szolgálatunkat a család körében, talán egy beteg, akaraterejében is összeroppanó családtagunk, egy édesanya, édesapa, élettárs, testvér, gyermek oldalán végezzük.

Tudunk-e örömmel szolgálni, örömmé lenni a bajban, a válságban levő ember számára, vagy csak megkeserítésére, megszorítására vagyunk annak?! Egyáltalán, mint szolgálattevőkből, kisugárzik-e, árad-e belőlünk mások felé a krisztusi szeretet? Tudjuk-e hordozni, el tudjuk-e szenvedni egymást szeretetben?

Pál apostol számára szolgálai volta tartást és méltóságot adott, melyről így ír a Róma-beliékhez írott levelében: „Mert nem szégyeltem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére.” (Róm 1,16)

Nincsen száználmasabb látvány, mint a „szolgát”, Krisztus szolgáját (és itt nemcsak a lelkipásztorra, bár elsősorban reá kell gondolni, hanem a családi hajlékokban szolgálót tevő szülőkre, édesapákra, édesanyákra, óvodai, iskolai nevelőkre, tanítókra, tanárookra, munkahelyi, közösségi előljárókra gondolok) csapzottan, tépetten, letörten, egykedvűen, vagy éppen delíriumos állapotban látni. Mert sajnos, egyre több és több a külsőségeiben is száználmas szolgáló. Mindez azért, mert még mindig nem tudatosult benne, hogy ő elhívott szolgálója a legnagyobb Úrnak.

2. „*Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait* – fűzi tovább a gondolatot Pál apostol.”

Sáfárok is vagyunk, talentumok, értékek birtokosai, melyek a maguk egészében Istenéi!

Sáfárok, akikre titkot, ismeretet bízott, melyek ez ideig rejtve voltak az ember előtt, de melyeknek fátylát az Új Szövetség népe számára felfedi Isten szolgálói, sáfárai, Krisztus munkatársai, segítői által. Tehát, úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit, és az isteni titkok ismerőit, sáfárait.

Sáfár a lelkipásztor a gyülekezetben, és sáfár Krisztusnak minden olyan munkatársa, szolgálója, akiket eleve ismert és elhívott, akiket megigazított és megdicsőített (Róm 8,28–30), akiket ezáltal alkalmassá tett a szolgálatra.

Sáfár vagy te szülői minőségemben, és sáfár vagy te nevelőként, tanítóként és tanárként is. Sáfár az élettárs, a gyermek, a testvér, és mindazok, akiknek világába beleállította életünket Isten, hogy kölcsönösen vigyázói, őrállói legyünk egymásnak, hogy

mindazt, ami ez ideig titokban maradt, titok volt, vagy éppen feledésben maradt kijelentése volt Istennek, azt megismertessük, azt tudatosítsuk a reánk bízottakban.

Eleget teszünk-e az isteni rendelésnek, az elvárásnak? Sáfárai vagyunk-e a ránk bízott értékeknek? Beszélünk-e, felfedjük-e az isteni titok fátylát a reánk bízottak előtt? Egyáltalán jelent-e számodra, számunkra valamit a kijelentés, hogy Isten szerette, szereti a világot, és olyannyira szereti, szerette, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte, hogy valaki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen? (Jn 3,16)

A ránk bízottakban tudatosítani kell ezt az örömmüzenetet, Istennek a teremített ember iránti önfeláldozó szeretetét, el addig, hogy megéreztetjük velük is ezen örömmüzenet jó ízét, mely felülmúl minden emberi elképzelést, meghalad minden emberi jóságot, szeretetet, az enyémet, a tiédet, a mindannyiunkét.

Csak Isten tud így szeretni, az az Isten, aki nem vonakodott, és ma sem vonakodik elküldeni a Földre az Ő Egyszülött Fiát, hogy minket, Isten elveszett bárányait, megkeressen, megtaláljon és visszavezessen Mennyei Édesatyánkhoz, és hogy megajándékozzon a legnagyobbal, az örök élet ajándékával. Mert az a Krisztus akarata, hogy ahol Ő van, övéi is ott legyenek (Jn 14,3).

Ezt hirdetni, személyes életünkkel bizonyítani, megélni kell, hogy joggal mondhasuk mi magunk is: *Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit, és Isten titka-inak sáfárait!*

3. „Ami pedig egyébiránt a sáfárokbán *megkívántatik*, hogy *mindenik hívnek találtassék.*”

Isten elvárása több az emberi elvárásnál. Az ember látszat szerint értékel és ítél, Isten azonban kötődésünk, ragaszkodásunk, *hűségünk* szerint.

E tekintetben mérvadónak számít az, amire Péter apostol közönséges első levelében tesz utalást: „Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, *úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak*, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” (4,10)

Egymásnak, és ezen van a hangsúly. Egymást erősítve, segítve, éltetve mindazon kegyelmi ajándékok által, melyeknek birtokosai vagyunk.

Sokféle kegyelmi ajándék van birtokunkban.

Birtokunkban van a szép szó, mellyel vigasztalni, erősíteni, éltetni tudunk, és birtokunkban van a könnyet törölő, simogató, felemelő szeretet is. De birtokunkban van a kéz szorítása, mellyel erőt adunk a félelemtől elbizonytalanodott gyermeknek, betegnek, erejében összeroppant öregnek, hogy erőre kapjanak, újból reménykedők, bizakodók, örvendezők legyenek.

Isten elvárásai nem lehetetlenek: emberiek. Olyanok, melyekkel boldoggá, vagy boldogtalanná teheted embertársadat.

A koldusnak, aki a Jeruzsálemi templom előtt alamizsnára várt, az is elég volt, amit azoktól kapott, akiknek aranyuk és ezüstjük nem volt ugyan, de amijük volt, azt teljes szívből, szeretettel tudták adni: az éltető szó: „a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!”, és az érte lenyúló felemelő kéz. (ApCsel 3,6–7)

Élettársadnak, szülődnek, gyermekednek sincs különösebb elvárása, mindössze anynyit vár, kér, akar, hogy minden körülmények között *te magad légy, az általuk ismert ember*, a szavahihető, a gerinces, az őszinte, az istenfélő.

Nemrég olvastam egy levélben arról a gyermekről, akit édesapja munkahelyi órábérére csak azért érdekelt, hogy annyi pénzt tudjon összegyűjteni és átadni édesapjának, amennyivel megvásárolhatja édesapja egyetlen órányi idejét a maga számára, mert neki édesapjára volt szüksége. De csak neki? Társadnak, szüleidnek, testvéreidnek, barátaidnak, munkatársaidnak és Istennek nem?

El kell gondolkoznunk ezen, hogy szívünkhöz közel kerüljön az isteni elvárás: „Ami pedig egyébiránt a sáfárokban megkívántatik, hogy mindenik hívnek találtassék.”

Ezt várja, ezt kéri tőled, tőlem Isten és az ember! Ámen.

Máthé-Farkas Zoltán

Székelykövesd

„Nem az igazakat hívogatni jöttem...”

Alapige. Máté 9,9–13

Bibliolvasás: Máté 5,1–20

Szabályos történetet olvasunk itt arról, hogy Jézus Krisztus miként hívta el a tanítványait – meglát egy embert, megszólítja, hívja, hogy az kövesse őt. Itt Mátéről szól a történet: Jézus meglátja őt a vámszedő helyen, és elhívja. Máté otthagyja a munkáját és követi Krisztust. Örömeben lakomát tart házában, ahová összegyűjti a barátait. Egy asztalnál látjuk Jézust, a tanítványokat, a vámszedőket, a „bűnösöket”. Valahol ott vannak a farizeusok is, de ők nem ülnek az asztalnál. Ők kívülállók módjára csak nézik, hogy mi történik, de nem kérnek belőle. Ők nem ülnek le akárkivel egy asztalhoz. Ők nem akarnak azok társaságába vegyülni, akiket mindenki bűnösnek tart. Pedig Jézus ott van, azok gyülekezetében. Mert ő a bűnösökért jött e világra, ő orvos a azoknak, akik betegek. Azoknak pedig szükségük van Rá.

1. Testi betegségeinket nehezen vesszük tudomásul. A lelki betegségről még inkább nem akarunk tudni.

Szoktuk mondani: „Csak egészség legyen, ez a legfontosabb.” Vigyázunk az egészségünkre, olykor még dicsekszünk is azzal, hogy régóta, vagy éppen soha nem voltunk orvosnál. De megesik az is, hogy itt-ott kezd fájni valamilyen szervünk, szédülünk, gyengének érezzük magunkat. Van, aki azonnal orvoshoz megy; de többen inkább halogatjuk. Nehéz tudomásul venni azt, hogy valami baj van, már nem vagyunk egészségesek. Egyszerűen, nem akarjuk elhinni, hogy betegek vagyunk.

Ugyanezt tesszük a lelki nyomorúságainkkal is. Nem akarjuk elhinni, hogy léteznek. Férfj és feleség évek óta mindennap veszekednek – és nem akarják belátni, hogy valahol baj van, valami meg kell gyógyuljon közöttük. Valaki semmiben nem találja örömet, semminek nem látja értelmét – és mégsem akarja meghallani, hogy gyógyulást kell keresnie. Valaki mindig csak magára gondol, és az emberek már nem akarnak találkozni vele – és nem veszi észre, hogy az életén valamit változtatnia kell.

Lehet, hogy próbálunk változtatni, csak rossz irányban keressük a gyógyulást. Kibékülések helyett vannak válások. Imádkozás helyett van szenvedélybetegség. Önzés elhagyása helyett van mások hibáztatása. Lehet, hogy felismertük a bajt, de külsőlegesen akarjuk kezelni – olyan ez, mint amikor a vakbélgyulladásra fájdalomcsillapítót szedünk. De így sohasem lesz gyógyulás, csak elkezelés. Nem azt gyógyítjuk, amit kellene, és nem úgy gyógyítjuk, ahogyan azt kellene.

Ha betegek vagyunk, nem könnyen hisszük el. A lelki bajainkról nem is akarunk tudni.

2. Pedig bajban vagyunk – életünk telve van bűnnel és megalkuvásokkal.

Bibliát olvasunk, templomba járunk, hiszünk Jézus Krisztusban, keresztyének vagyunk. De nagyon sokszor alkut kötünk a hitetlenséggel. A templomban templomosok

vagyunk, de otthon, a munkahelyen valahogy elfelejtjük azt, amit a templomban hallottunk. Mert vajon mit teszünk akkor, amikor a templomból jövet a haragosunkkal találkozunk? Jézus azt tanítja, hogy imádkozzunk ellenségeinkért – legalább köszönünk-e neki? Mit teszünk, ha valaki káromkodik és Istent gyalázza? – mert tudjuk, hogy Isten rettenetesen haragszik, ha valaki gyalázza a nevét, sőt még arra is, aki ezt elhallgatja. Mit teszünk akkor, amikor megtudjuk, hogy az ismerősünk nem becsületes módon akar pénzhez jutni?

Telve vagyunk bűnnel és megalkuvásokkal, mint Máté, aki zsidó, aki ismeri a lopást tiltó isteni parancsolatot, mégis olyan munkát vállal, amiből jól meg tud gazdagodni, mert nemcsak az államnak járó vámot kéri, hanem azt is kiköveteli, ami neki kell. Máté hisz Istenben, de megalkuszik hitében, kompromisszumot köt. Azok közé tartozik, akiket bűnösöknek neveznek.

3. Jézus döntés elé állít – elhív, hogy tanítványai legyünk. Szükségünk van arra, hogy kövessük őt.

Jézus meglátja Mátét a vámszedő helyen. Látja, hogy Máténak az élete olyan, amilyen, telve csalással, bűnnel. De mégis megszólítja, és tanítványául fogadja. A tanítvány követi a mestert, hozzá költözik, segít neki és leckéket vesz. A tanulás lényege azonban az imitálás – a tanítvány nézi a mestert, és úgy próbál élni, gondolkozni, ahogyan a tanítójától látja. Jézus ilyen tanítómesterként szólít meg minket a Bibliában, a prédikációban, az istentiszteleten. Amikor pedig megszólít, tudjuk, hogy valaminek változnia kell. Döntenünk kell afelől, hogy maradunk a bűneinkben és megalkuvásainkban, vagy pedig elindulunk Jézus után.

„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.” Kérdezhetjük azt, hogy miért, hogyan lehetünk boldogok, ha lelki szegények vagyunk, hogyan lehet a miénk Isten országa? Mert Isten országa Jézusnál van. Mert csak az megy Jézushoz, akinek szüksége van rá, akinek kell a gyógyulás. Jézus mellett pedig más szemmel lehet látni a világot, az embereket, saját magunkat. És mellette meglátjuk azt, hogy mennyi mindent lehetett volna másképpen tenni az életben. Meglátjuk azt is, hogy mit tehetünk ezután másképpen azért, hogy kimásszunk a se nem ilyen, se nem olyan keresztyénségünkéből.

Jézus elhív, hogy legyünk a tanítványai. Ő a bűnösökért jött erre a világra. Lehet, hogy Máté vagyunk, vagy olyan, akit szeretnek, vagy éppen olyan, akit utálnak az emberek. De a fontos az, hogy Jézust kövessük, úgy éljünk, ahogy ő élt. Mert ő azokhoz jött, akiknek szükségük van rá.

4. Némelyeket zavar, hogy Jézus a bűnösökkel lakomázik. De ő ezzel mutatja meg Isten kegyelmét.

A farizeusok a kerítésen túlról nézik a vendégséget. Fel vannak háborodva: Jézus, a szent, a tanító, hogy képes egy asztalhoz ülni ezekkel az emberekkel? Hiszen a közös evés azt jelenti, hogy az asztalnál ülők összetartoznak, barátok, családtagok. Mit keres Jézus a bűnösök asztalánál? Miért vállal Jézus közösséget azzal, akiről mindenki tudja, hogy nem becsületesen szerezte a vagyonát. Miért beszél Jézus azzal, aki talán paráznsággal vagy alkoholizmussal tette tönkre a családját? Mi már csak jobbak vagyunk az ilyeneknél...

Ha Jézus a farizeusok fejével gondolkozna, akkor Máté továbbra is szedhetné a vámot, és a vagyonát is gyűjthetné, akkor mi is maradnánk a magunk elrontott dolgaival, maradnánk a megalkuvásokkal teli keresztyénségünkben. De akkor nem lenne prédikáció sem a kegyelemről, sem a bocsánatról. Mert a kegyelem azoknak kell, akik rászor-

rulnak. Mert a kegyelemért semmit sem lehet tenni. Nem lehet megfizetni, és nem lehet megharcolni érte. Kegyelem az, amikor az orvos azt mondja, hogy nem biztos, hogy a beteg túléli a műtétet – másnap pedig az beszélget a látogatóival. Kegyelem az, hogy a hibás fékű teherautó tíz méterrel odébb megy az árokba, és nem taposott el. Kegyelem az, hogy esetleg mindenki utál minket, de Jézus eljön és vendégünk lesz, elfogadja az ételt az asztalunkról.

Lehet, hogy van, akinek ez nem tetszik, de Jézus közösséget vállal velünk, Isten kegyelmét hozza hozzánk.

5. Nem az a fontos, hogy honnan jövünk, amikor Jézussal vagyunk egy asztalnál. A fontos az, hogy ő ott van velünk.

Nem mindenik vendég azért van ott Máté házában, mert Jézus tanítványa akarna lenni. Máté barátai, kollegái ezek, akik lehet, hogy kíváncsiak voltak Máté új ismerősére. Lehet, hogy hallottak már Jézusról, és látni akarják őt. Lehet, hogy kérdezni akarnak valamit tőle. Lehet, hogy csak mulatni jöttek a Máté által rendezett vendégségbe.

Nem egyforma a hittünk. Nem egyforma az életünk. Lehet, hogy reggel még nem akartunk eljönni a templomba. Az is megeshet, hogy már az este előkészítettük az énekeskönyvet. Lehet, hogy oda tudtunk figyelni a prédikációra, de az is elképzelhető, hogy gondolatainkkal már a jövő hét dolgait rendeztük. A fontos az, hogy olvassuk a Bibliát, hallgassuk a prédikációt – amikor pedig eljön az ideje, halljuk belőle Krisztus hívását. A fontos az, hogy Jézus Krisztus eljön hozzánk – ide a templomba, haza az otthonunkba, ki a munkánkba. Nem azt nézi, hogy mi ezt mennyire érdemeljük meg – mert nincs olyan ember, akinek joga lenne Jézussal vacsorálni. Ő az, aki eljön hozzánk az igehirdetésben, úrvacsorában, az élet minden pillanatában, és azt akarja, hogy vele maradjunk.

Ő ott van, ahol mi vagyunk – a mi életünkben van.

Isten látja a mi életünket. Tudja a mi bűneinket és megalkuvásainkat. Mi ezeket nem akarjuk tudomásul venni – halogatjuk a beismerést, mint a beteg, aki nem akarja elhinni, hogy baj van. Pedig életünk csak Krisztus mellett fog meggyógyulni. Ő értünk jött – azokért, akiknek szükségük van rá. Megeshet, hogy zavar minket az, hogy Isten együvé sorol a bűnösökkel, mert mi mindig igazaknak szeretnénk látni magunkat. De Jézus odaül a bűnösök asztalához. Együtt van vele az az ember, aki odamegy hozzá. Megérzi Jézus szeretetét az, aki odamegy hozzá. Boldog az, aki odamegy Krisztushoz. Ámen.

Sebestyén Ede László

Hosszúmező

Felelőtlen engedetlenség

Alapige: 1Királyok 13,26

Bibliaolvasás: 1Királyok 13,1–34

Kedves testvéreim! A mai íge üzenete engedetlenségről szól. Igen veszélyes ez. Nemcsak a régen élt emberek életében volt veszélyes az Úr szavával játszózni, ma is így van ez. Talán éppen ennek függvényében mondja Pál apostol a következőt, figyelmeztetve minden kor keresztyéneit: „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket.” (Fil 2,12) Mert az istenfélelemmel való élet azt jelenti, hogy úgy félelem az Istent, hogy nem akarok más úton járni. Félek Isten szavával játszózni, visszaélni az Ő parancsolataival.

A mi eleink így tisztelték Istent. S amikor mi vasárnapi szent egybegyülekezést tartunk, nem véletlenül nevezték eleink ezt az alkalmat istentiszteletnek.

Manapság azt látjuk, hogy a tisztelet igencsak fogyatkozó portéka. Akár a gyermekek részéről a szülők felé, vagy éppen pedagógusok, lelkipásztorok felé. De menjünk tovább, egymás felé is igaz ez. Mi felnőttek is sokszor tiszteletlenül beszélünk. Ennek oka és gyökere abban van, hogy nem tiszteljük igazán Istent. Vagy csak úgy ötven percig, egy órácskáig, *mintha* istentiszteletet tartanánk. Vajon igazán? Vajon tiszta szívből? Mert az igazi imádók lélekben és igazságban imádják Öt.

Mai felolvasott alapigénkben kétféle ítéletről hallunk. Ha visszaemlékezünk, a két-tévált országrész északi részében, ahol Jeroboám uralkodik a tíz törzs fölött, két szentélyt „szentel” föl. Az egyiket Bételben, a Jeruzsálembé vezető úton, a másikat pedig fenn északon, Dánban. Mindkét helyen egy-egy aranyborjút állít fel, s azt mondja: „Izráel, ezek a te isteneid, amelyek kihoztak téged Egyiptomnak földjéről.” Már az első parancsolatot is megszegi. „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem.” (2Móz 20,2–3)

Isten ezt nem nézheti el. Isten Igéjével, törvényével nem lehet felelőtlenül játszani. Még egy királynak, még egy Jeroboámnak sem. De neked se, nekem se! „Isten szava megáll mindenha” – ahogy énekünk is mondja.

Az előbb hallott történetben egy fiatal prófétáról olvastam, aki elindult az engedelmesség útján. Nem lehetett könnyű ennek a fiatal prófétának, akit Júdából küld az Úr Bételbe. Nem olvasunk arról, hogy tiltakozott volna az Úr parancsaival szemben, hogy ifjúságára hivatkozva, mint Jeremiás, azt mondta volna, hogy én nem megyek oda, ahol már nemcsak Istent tisztelik, hanem az aranyborjú előtt hajlongnak. Engedelmeskezettől fogva. Aztán elmondja az ítéletet, hogy ezen az oltáron fogják majd megítélni a bálványpapokat és megégetik csontjaikat – ami majd Jósias király idejében meg is történik, mert Isten szava beteljesedik! –, s vegyék komolyan, hogy ítélet lesz azokon, akik bálványok, szobrok előtt hódolnak. Akik a nép szívét, az egyszerű emberek életét elfordítják az Úrtól és az ő igaz tiszteletétől, azokra halál vár.

Jeroboám kinyújtja a kezét Isten e szolgája felé: „Fogjátok meg!” – s már nem tudja visszahúzni. Isten védelme alatt áll a fiatal próféta.

Jel ez itt! Azzal együtt, hogy „meghasadt az oltár, és kiomlott a hamu az oltárról” (5. v.). Az emberek észrevehetik: Isten még utánuk jön, azok után, akik elfelejtve őseik Istenét, az az Isten, aki erős karral kihozta őket a Veres-tengeren keresztül, táplálta őket negyven éven át. Most mégis belemennek a bálványozásba. Itt áll velük szemben ez a fiatal próféta, aki senkitől sem fél, még az ellene fellépő királytól sem retteg. A dühösen kinyújtott kéz úgy marad, s már hallszik a kérés: „Könyörögi... érettem, hogy ismét hozzám hajoljon az én kezem.” (6. v.) Könyörgött az Úrhoz, kiengesztelte az Urat, s a király keze meggyógyult, s már hívja is házába, mert vendégül akarja látni. Isten azonban megparancsolta ennek az ifjú prófétának, akinek nevét sem tudjuk, hogy ne egyen kenyeret, ne igyon vizet, s ezen túl más úton térjen vissza.

Milyen ismerős ez, hogy „más úton”! Ugyanezt parancsolta meg a keleti bölcseknek is az Úr Isten. Így menekültek meg ők akkor Heródes gyilkos indulatától.

Amikor a fiatal próféta nem tud mondani a királynak, az mind jó és szép. Lehet, hogy te is voltál már úgy vele, hogy Isten téged is megtanított már bizonyos dolgokra nemet mondani, melyek Istennek utálatosak voltak. Aszerint, amint Mesterünk tanít:

„Legyen a ti beszédeitek úgy-úgy, nem-nem, ami pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon.” (Mt 5,37)

Az ifjú próféta kimondja: Nem eszem a te házadban kenyeret, nem iszom a te házadban vizet, vissza kell térnem! Az Úr parancsolta ezt.

Igen ám, testvéreim, csakhogy ott, ahol egy ellenséges érzületű király nem tudta befolyásolni Istennek fiatal prófétáját, ott egy öreg próféta bűnre csábítja. Mégpedig úgy, hogy Isten nevében hazudik. Nagyon veszélyes ez! Nem kívülről, belülről jön a támadás. Mondhatnánk azt, hogy egy kolléga, egy sorstárs, aki Isten nevével visszaél. Nagy veszély ez azóta is az Anyaszentegyházban. Nagyon kell ügyelnünk a magunk életére, mert sokszor olyan érenek különböző kihívások és támadások, ahonnan nem várunk.

Amit nem tudott elérni a király ezzel az ifjú prófétával, mert végig gerincesen ellent tudott állni, azt eléri egy öreg próféta, aki azt mondja, hogy én is olyan próféta vagyok mint te, meg ilyenent mond: „ezt mondta az Úr, az Úr angyala ezt üzent nekem”. A Biblia világosan beszél arról, hogy hazudott, de ezt mégis elhitte.

Az ifjú próféta elfáradt és leült egy cserfa alatt, nem ment tovább, nem folytatta útját, megpihent. Mintha hallanánk Jézus példázatát: egyél, igyál, tedd nyugalomba lelkedet, most már minden rendben van! Bolond, mi lesz, ha még éjjel elkérik a te lelkedet? Veszélyes állapot: már nem figyel, már lankadt. Igen, még a legkülönbnek is meglankadnak.

Mindezt figyelmeztetésünkre mondja az Úr Isten. Nemcsak elindulni kell az úton, nemcsak jó kérdéseink kell legyenek, hanem egész életünkben engedelmességnünk kell az Úrnak.

Szép az elindulás, szép a karakteres engedelmissége ennek az ifjú prófétának, de siralmas a bukása, annyira, hogy siratja majd az öreg próféta is. Rádöbben arra, hogy mindez jelként következett be. Számára is jelként, aki ottmaradt Bételben, ottmaradt az aranyborjú mellett – bár próféta volt. Feltesszük a kérdést: vajon valóban ott volt az ő igazi helye? Miért nem ment Júdába, miért nem ment a jeruzsálemi templomhoz, ahol Isten Igéjét hirdetik? Miért csap be mást Isten Igéjével?

Ennek a fiatalembernek az esete, ahogyan megítéli őt Isten, s jel gyanánt az oroslán által széttépeti, ebben az öreg prófétában újból elindít valamit. Ez is nagy tanulság. Tudjunk tanulni, okulni másoknak az eleséséből! Ahogy mondja a közmondás: „Az okos ember más hibájából tanul.”

Ez az idős próféta siratja fiatal társát, akit széttépett az oroslán. Majd szépen rendezőnek a dolgok ennek az idős embernek az életében. Az Úr Isten azt szeretné, hogy ifjaink életében is helyére kerüljenek a dolgok, de Igéjében azt üzeni, hogy az idősebbek életében is történhet ilyen jóra való változás. Istennek meg nvan a hatalma hozzá! Istennek meg van a terve, s ő hatalmasan munkálkodik mindnyájunk életében!

Az az ember eljutott a felismerésig: nem véletlenül jött az oroslán, nem a sors hozta ezt a szerencsétlenséget, az Úr szava szerint történt mindez.

Lehet, te kimagyarázod életed egy történést „ez ezért volt, az meg azért”, spekulatív okkeresésbe kezdesz. Vajon el tudsz-e jutni idáig: „az Úr szava szerint történt ez.” Az Úr Isten ítélete van rajtam. De én most hozzá térek, tanácsa, akarata szerint élek ezután, mert oktalanul, bután jártam, talán még hazudtam is. Inkább a hazugság atyjára, a kísértőre, az ördögre figyeltem, mint az Úrra, pedig eredetileg az Ő szolgálja lettem.

Talán belefáradt ez az öreg próféta?! Belefáradt az ifjú is, és együtt vétektek! Az a ragaszkodás, hogy amikor meghal, tetemét odatemessék az ifjú társa mellé, a sírboltban együtt nyugodjanak, jelzi azt, hogy ezen az úton szeretne továbbmenni. Most már az Úrnak szeretne szolgálni, nem pedig kétfele sántikálni.

Vajon Istennek mai népe milyen úton akar továbbmenni? Kétféle sántikáló nép kívánunk-e lenni, mint egykor, Illés próféta idejében? Egymásnak és Istennek hazudozó nép? Istennek hazudozó módon készülünk-e a konfirmációra, vagy tiszta szívünkben tesztünk vallást arról, ami a szívünkben van?! „Nemszeretem” dolgok „nemszeretem” kérdések, de vétkeznék, ha nem tenném fel ezeket a kérdéseket. És vétkezel Isten ellen te is, ha a magad számára nem teszed fel ezeket a kérdéseket.

Mennyivel jobb igent mondani, ha annak van az ideje, s nemet mondani, ha valóban nemet kell mondani! Soha ne félj engedelmeskedni!

Hogyha elestél, elbuktál, akkor is van megoldás, ez az örömhír, ez az evangélium! Ahogyan Dávid könyörgött bűnbeesése után, úgy te is megbánhatod bűnödöt! Az engedelmesség lelkét újítsd meg bennem, mert most már látom, a felelőtlen engedetlenségnek súlyos következménye van.

Az öreg próféta belátta, hogy az engedetlenségnek mekkora következménye lehet! Vajon te már belátod-e ezt? Akarsz-e Istennek felelősen gondolkozó gyermeke lenni? Akarunk-e az Úrnak felelősen gondolkodó népe lenni? Akkor ezeriziglen is irgalmasságot gyakorol rajtunk az Úr.

Isten megítélte ennek az ifjú prófétának Bételbe, az aranyborjú közelébe való visszatérését. Ítélete sokszor ránk nehezedik, ha abbahagyjuk az Ő szavának való engedelmeskedést, de Isten áldása nyugszik meg rajtunk, ha az Ő útjára elkötelezve, nemcsak Igéjének hallgatói, hanem szavának megtartói is leszünk. Ő adja Lelke segítségét, csak bízzál Benne! Kérjed, hogy munkálja benned az akarást, mert nagy dolog, hogy Isten segítségével akarjad a jót, melyhez Ő megadja az erőt is. A véghezvitelhez való erőt jótetszéséből adja. Sem nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené. Isten könyörülni akar mindnyájunkon. Könyörülni akar ifjúságunkon, könyörülni szeretne a felnőtteken, irgalmasságot akar cselekedni az idős korba hajló testvéreink életén is, hogy mi könyörületesége gazdagságáért áldjuk és imádjuk Őt.

Ne felelőtlen, engedetlen, hanem felelősen gondolkodó és szolgáló gyermekei legyünk Neki, szent Fia, a Jézus Krisztus által. Ámen.

Zöld Imre
Mezőkölpény

A gazdag ifjú

Alapige: Márk 10,17–22

Bibliaviasítás: Az apostolok cselekedetei 9,26–40

Egy fiatalemberről hallunk az igében, aki Jézushoz fut, s azt kérdezi: „Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerhessem?” Jézus beszélgetni kezd vele. Megkérdezi, hogy miért mondja őt jónak, hiszen csak egyedül Isten jó. Aztán arra kéri az ifjút, tartsa meg a parancsolatokat. Amaz büszkén kijelenti, hogy ő ennek már eleget tett, betartja a törvényeket. Jézus azonban rámutat egy hiányosságra. „Add el minden vagyonedat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben.” Ezután a gazdag ifjú megszomorodva elment.

A gazdag ifjú Jézus után fut. Miért? Valószínű azért, mert nem volt ideje Jézus tanítását hallgatni, sokkal fontosabb elintéznivalói voltak. Pedig itt előtte Jézus olyan igazságokat mondott a hallgatóinak, amit neki is fontos lett volna meghallgatnia. Jézus után fut. Jézus megáll, mert neki mindenki fontos, aki nála keresi az élete megoldását. Megáll és elbeszélget vele. Ennek a derék férfinak minden megvan a leltárában, de mégis valami fontos hiányzik az életéből. Ezt Jézusnál keresi, a legjobb helyen. Jézus elmond-

ja neki mi a járható út, hogyan lehet örök életet kapni. Nem dorgálja meg a késése miatt, hanem beszélget vele, s a találkozás azzal fejeződik be, hogy szomorúan megy el Jézustól.

Miért kell szomorúan távoznia? Erre sok válasz lehet.

Elsőként azt említtem, hogy ez az ember nem ismerte helyesen Jézust. Jó Mesternek szólítja, de később kiderül, ez csak egy udvarias megszólítás. Nem ismerte fel Jézusban Isten Fiát. Ennél a pontnál tisztáznunk kell magunkban, kicsoda számunkra Jézus? Miért csak annyira tiszteltem, amennyire? Miért csak akkor futok hozzá, ha baj van, s szeretném, ha azonnal segítene? A Biblia világosan mondja: Aki hisz a Fiúban, örök élete van annak, aki pedig nem enged a Fiúnak, Isten haragja marad rajta. Ez a fiatalember megkaphatta volna azt, amit keresett, mégis szomorúan távozott.

Másodszor azt látjuk, hogy a gazdag ifjú nem ismeri helyesen magát sem. Azt állítja, a parancsolatot ifjúságától fogva betartotta. Nem nehéz megállapítani, hogy lelkiileg hol tart az az ember, aki magáról azt állítja, minden parancsolatot betartott.

A közelmúltban találkoztam egy kedves ismerősömmel. Nagyon megörült a találkozásnak, régóta szeretett volna megosztani velem valamit. Ez a kedves barátom azzal kezdte: nem azért mintha én bűnös lennék, de... s utána elmesélte, milyen mélységeket járt meg, ami egyértelműen a bűn következménye. Megdöbbentő ez a vakság.

Másik oldalról közelítve ezt a kérdést elmondhatjuk, hogy a gazdag ifjú őszintén mondta ezt, mert számára a törvény betartása *külső* parancsokhoz való igazodásban nyilvánult meg. Azt, hogy a törvény *belső* engedelmisséget is követel, aminek senki sem volt képes eleget tenni, szemmel láthatólag elkerülte a figyelmét. Pál beszél arról, hogy megtérése előtt neki is hasonló volt a szemléletmódja. Fil 3,6-ban ezt írja: *a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam*. Ugyanazt mondja itt Pál, mint a gazdag ifjú: megtartottam a parancsolatokat. Jézus határozott válasza erre, hogy van még egy fogyatkozás, van egy nagy hiányosság: az anyagiakhoz való kötődés, túlzott ragaszkodás. Gyakran imádkozom azért, hogy Isten adjon minél több olyan fiatal, akik mindent megtesznek azért, hogy a törvényt betartsák, hogy a fiatalság idején tisztán megmaradjanak. De világosan meg kell értenünk, hogy jó cselekedeteink vagy a parancsolatok betartása által nem lehet az örök életet kiérdemelni. Mindez nem elég, életünket kell mindenestől az Úr kezébe tennünk, hogy Ő rendelkezzen vele. Be kell látnunk tökéletlenségünket, gyarlóságainkat, hogy újra meg újra elbukunk és szükségünk van Isten kegyelmére, bocsánatára.

Egyházunknak, népünknek a legnagyobb problémát azok az emberek okozzák, akik azt hiszik magukról, hogy ők mindent hibátlanul tettek, teljesen betöltöttek minden törvényt.

Családban, házasságban nincs nagyobb tragédia annál, mint amikor az egyik fél mindenért csak a másikat hibáztatja, minden veszteséget, kudarcot a másiktól kér számon, s közben reggeltől estig harsogja a maga jó tetteit, hibátlanságát. Ilyen ember mellett általában minden romokban áll és mellette mindenki szomorú, sőt az ilyen embertől barátok és hozzátartozók is előbb utóbb elfordulnak.

Befejező gondolatként hadd említsem meg a szerezsenországi komornyik történetét. Ez a komornyik felment Jeruzsálemba imádkozni. Hazafele a szekeren ülve olvasta Ézsaiás próféta könyvét, de nem értette azt. Az Úr lelke Filepet odavezette, aki magyarázta neki az Írást. Miután megértette az ige üzenetét, megkeresztelkedett, majd az Úr lelke elragadta Filepet. A komornyikról pedig azt olvashatjuk, hogy továbbment az ő útján örömmel. A Szentírás semmit nem mond arról, hogy mi történt Jeruzsálemban, hogyan imádkozott a szerezsenországi komornyik. Annyit olvashatunk, hogy úgy indul haza, hogy nem érti Ézsaiás próféta szavait, hiányosság van benne. Messze nem az az

öntelt lelkület jellemzi, mint ami a gazdag ifjút. A komornyik időt szánt az imádkozásra. A gazdag ifjú csak Jézus után fut, nincs ideje hallgatni Jézus tanítását. A komornyik éhezi az ígét, meg akarja érteni Isten akaratát, a gazdag ifjú csak a saját teljesítményével kérkedik: mindent megtartottam.

Filep magyarázata után a komornyik megismeri azt a szenvedő szolgát, akiről szól az ézsaiási ige, s miután ezt megérti, gyönyörű hitvallást tesz: hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia. Ez a felismerés és hitvallás elmarad a gazdag ifjú történetében, s *elméne búsan* – fejeződik be a történet. A komornyik vallást tesz, hogy kicsoda számára Jézus, majd *tovább méne az ő útján örömmel*.

Bárcsak valósággá válna a te életedben is, hogy felismered és vallást teszel Jézusról, hogy ő Isten Fia, személyes Megváltód. Amikor Jézus arról beszél, hogy add el minden vagyonedat, az azt jelenti: tégy félre az útból minden akadályt, ami lehetetlenné teszi, hogy kövess engem. Jézus hívása ma is így hangzik felénk: Kövess engem! Ámen.

Tízparancsolat gépkocsivezetőknek

A Vatikán közzétette a gépkocsivezetők tízparancsolatát, amelynek első helyén a „Ne ölj” ősi tiltása áll. A vatikáni dokumentumban az a figyelmeztetés is szerepel, hogy az autózás is bűn forrása lehet. Az autósok türelmetlensége, primitív dühe, káromkodása, trágár kézmozdulatai, felelőtlenége, szándékos szabálysértései mind bűnök. A katolikus egyház arra ösztönzi az autósokat, hogy inkább imádkozzanak a volán mögött.

1. Ne ölj!
2. Az utak azért vannak, hogy közlekedhess, és nem azért, hogy súlyos baleseteket okozz!
3. Az előzékenység, a becsületesség és az óvatosság segít az előre nem látható veszélyes események kivédésében!
4. Légy segítőkész felebarátoddal szemben, főképp, ha azok balesetet szenvedtek!
5. Az autó nem a hatalom fitogtatására való, ne engedd, hogy bűnre csábítson!
6. Győzd meg a fiatalokat és az idősebbeket, hogy vezetésre alkalmatlan állapotban ne üljenek a kormány mögé!
7. Segítsd a balesetek áldozatainak családtagjait!
8. A vétkes vezetőket és az áldozatokat hívd találkozóra a megfelelő időben, hogy alkalmuk legyen átélni a megbocsátás felemelő érzését!
9. Az utakon védj a sebezhetőket!
10. Érezd felelősséget mások iránt!

Prédikációk újkenyér ünnepének nagyhetére

Szép Eduárd
Magyarbükkkös

Testi és lelki táplálék

Hétfő

Visszatérés Jézushoz

Alapige: Márk 6,30–31

Az emberiség életében – kortól és időtől függetlenül – mindig hangsúlyos volt a táplálék kérdése. Mind a mai napig sok helyen megoldatlan ez a kérdés, ezért úgy kellene készülnünk az újkenyér ünnepére, hogy hálaadó szívvel figyelünk Istenre és köszönjük meg Neki, hogy gondoskodik testünk táplálásáról. Közeledjünk úgy Isten Igéjéhez ezen a héten, hogy a testi táplálék mellett fedezzük fel, lássuk meg újra a lelki táplálékot, annak fontosságát, hiszen a mindenség Ura mindkettőről gondoskodik.

Az emberiség túlnyomó többsége nem látja, nem igényli, nem értékeli, és így természetes, hogy nem is kéri a lelki táplálékot. S miért ne mondjuk ki őszintén, hogy sokszor mi is ebben a hajóban evezünk: nagyon fontos a testi táplálék beszerzése, a tartalékok biztosítása, és elhanyagoljuk a lelki táplálék keresését, elfogadását, pedig Isten a lelki táplálékot is ugyanolyan gondoskodó szeretettel biztosítja számunkra. Az ötezer ember megvendéglése a testi és lelki táplálék fontosságáról szól, sőt azt próbálja hangsúlyossá tenni, amit természet szerint hajlandóak vagyunk elhanyagolni: a lelki táplálékot.

1. Maga a Megváltó – noha Ő volt az életnek, és így a léleknek is a kenyere – igényelte a lelki táplálás alkalmait. Ezért kezdi messiási szolgálatát félrevonulva, bőjtölve (Mt 4,2), ezért megy fel a hegyre imádkozni (Mt 6,46), ezért megy szokása szerint a zsinagógába (Lk 4,16) és a templomba, ezért vonul félre a Gecsemáné-kertbe imádkozni (Lk 22,41–45). Életvitelével mutatta meg egykor a tanítványoknak és mutatja meg nekünk most, hogy valóban úgy igaz, hogy „nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” Azaz nemcsak a testének van szüksége táplálékra, hanem lelkét is táplálni kell, és egyben ápolni kell az Atyával való kapcsolatot.

Az elanyagiasodott világban veszélyes utat járunk. Az anyagiasság és a testiek túlhangsúlyozása mellett eltörpülnek a lelki értékek. Ezért nagy szükségünk van a lelki táplálékra. Fontos, hogy ne csak a testiekért küzdjünk és törekedjünk, hanem hogy az Isten gondoskodó szeretetéből származó lelki táplálékot is nagyra értékeljük és igyekezzünk magunkhoz venni.

2. Alapigénk azzal kezdődik, hogy az apostolok visszatérnek Jézushoz. Miután küldetésük során a Tőle kapott hatalommal és erővel hirdették a megtérés evangéliumát, tisztátalan lelkeket üttek ki és betegeket gyógyítottak, visszamentek Jézushoz. Nem bizakodtak el, nem dicsekedtek, még akkor is, ha rajtuk keresztül történtek a csodák, nem függetlenítték magukat Jézustól, hanem visszamentek Hozzá. Mert tudták, hogy örömhírt csak Jézussal lehet hirdetni, hogy a tisztátalan lelkek fölött csak Vele lehet győzedelmeskedni, és a gyógyítás is Általa van. Visszatértek, mert szükségük volt lelki táplálékra, s itt látjuk azt, hogy noha nem voltak vele együtt testileg, mégis Jézussal jártak, Vele prédikáltak, Jézussal üttek ördögöket, és Vele gyógyították a betegeket.

Testvéreim, az igazi keresztyén életben ez a kettő mindig együtt jár. Aki Bibliája mellett, imádságában, templomában és úrvacsorai közösségében Jézussal van együtt, és lelki táplálékot vesz magához, az kint a világban is Jézussal jár. Jóval győzi le a gonoszt, és Vele végzi a szeretetszolgálatot, Vele cselekszi a jót, utána újra visszatér táplálkozni, erőt meríteni.

Van-e nálad ilyen áldott szolgálatra való kiküldés és ilyen áldott visszatérés? Mert a mi egész földi életünk ilyen áldott jézusi kiküldések és visszatérések sorozata kellene legyen. Az az egyik bajunk, hogy csak mi küldjük, sőt hajszojzuk önmagunkat és egymást elégedetlenül. Ezért vagyunk sokszor elkeseredettek, öröm és békeesség nélküli emberek. Engedd, hogy minden reggel Jézus küldjön munkába, iskolába és minden feladatot elvégzésére, és gyere vissza este a Bibliád mellé, a belső szobád és a családi csendbe. Engedd, hogy Jézus küldjön minden vasárnap a gyülekezeti közösségből a hétköznapi élet szolgálatába és tevékenységébe, hogy Őt képviseld a világban, és gyere vissza a hét elteltével a gyülekezeti közösségbe, ahol megpihenhetsz, lelki táplálékot vehetsz magadhoz, és megújult erővel mehetsz el újra. Ne függetlenítsd magad Jézustól, még akkor sem, ha úgy látod, hogy sokaknak sok minden sikerül az életben Isten nélkül is. Engedd, hogy Jézus elküldjön szolgálni és Hozzá térj vissza elbeszélni mindazt, amit cselekedtél és mondtál.

3. Azoknak szoktunk elmondani mindent, akikben megbízunk. A tanítványok részletesen beszámolnak Jézusnak, mert bizalommal jönnek a közelébe. Elmondják a Mesternek azt, amit tettek, és azt, amit tanítottak. A kiküldés és visszatérés után meghitt közösségben vannak Azzal, Aki bölcsességgel és erővel ruházta fel őket. Először tetteiket említik és utána azt, amit tanítottak. Mindebből azt látjuk, hogy Jézus tanítványai szeretetből fakadó cselekedetekkel készítették elő a szíveket a megtérés evangéliumának a befogadására. Mondhatnánk így is: először a cselekedeteikkel, az élet gyakorlatába tiltetett evangéliummal prédikáltak és utána tanítottak és hirdették az ígét szavaikkal.

Sajnos, manapság inkább kioktató és mindenféle tanáccsal ellátó beszédeket hallhatunk, de mindezt nem követi őszinte és annak megfelelő cselekedet. Ez már nem ragadja meg az emberek életét, és így nem véletlenül fogalmazzák meg sokszor találoán: „bort iszik és vizet prédikál” Arra ösztönöz a tanítványok beszámolója, hogy tanuljuk meg: az emberek mindenekelőtt nem a szép szavainkra és oktató beszédeinkre érzékenyek, hanem cselekedeteink őszinte és igaz voltára. Jóindulatú és segítőkész cselekedeteinkkel készítsük a szívek talaját az evangélium befogadására, mert a hitetlen és közömbös emberek is felfigyelnek a szeretetre, sőt éheznek a képmutatás nélküli szeretetre. S akkor elmondhatjuk, hogy miért tudunk szeretni ott is, ahol gyűlölet van, miért tudunk jóindulattal viszonyulni ott is, ahol rosszindulat van. Hogy tulajdonképpen nem is mi vagyunk, akik minderre képesek vagyunk, hanem Jézus az, Aki szeretetét és jóindulatát viszi hozzájuk, rajtunk keresztül. Nagyszerű lenne tanulni és ismételni naponta ezt a mennyei leckét.

A meghitt együttléti egyrészt a tanítványok őszinte és örömteljes beszámolójáról szól, másrészt pedig az Úr Jézus Krisztus gondoskodásáról, figyelmességéről. Ők lelkesen beszélnek első missziói útjukról, és Jézus nemcsak azt hallja, amit ők elmondanak, hanem azt is, amiről nem beszélnek. A visszatérő tanítványok nem beszélnek arról, hogy fáradtak, és arról sem, hogy éhesek, de az őket visszaváró Mester mindezt látja és tudja. Ezért hívja magával őket egy lakatlan helyre, hogy megpihenjenek.

Testvéreim, a mi Megváltónk arról is tud, és azt is látja, amiről mi nem beszélünk. De szegények lennénk, ha csak abban segítene, amire kérjük, ha csak azt adná nekünk, amit mi fontosnak tartunk, ha csak ott lenne jelen áldásaival, ahol mi óhajtjuk az áldást. Adjunk hálát azért, hogy gondoskodása és szeretete kiterjed arra is, amiről mi nem be-

széltünk. Kérjük Őt: Uram, halld meg azt is, amit én nem mondtam el, de ott van a szívemben, gondoskodj arról is, amit én talán nem tartottam fontosnak, és áldjál akkor is, amikor én nem kérem. Ámen.

Kedd

Jézus és a sokaság

Alapige: Márk 6,32–34

Jézus Krisztus és apostolai egyetértettek abban, hogy mindannyiuknak jó, ha egy lakatlan helyre mennek magukban. A Mester és tanítványai valóra akarják váltani azt, amit megbeszéltek, azután elhajóznak. Engedelmesség, egymásra figyelés és összhang jellemzi ezt a kicsi közösséget. Látszik, hogy Jézus a fej, Akire figyelnek, és hívó szavára engedelmeskednek, mint a test különböző tagjai. Rendeltetésüket, feladatukat és küldetésüket így töltik be. Elhajóztak Betsaidába, a Galileai-tenger észak-keleti partjára, azzal a céllal, hogy magukban legyenek. Jézus ott személyesen oktatja őket. Természetesen jut idő pihenésre és evésre is.

Amint látjuk a felolvasott igéből, tervük nem úgy valósul meg, ahogy ők elképzelték, mert sokan felismerték végcéljukat, és gyalog hamarabb odaértek, mint ők a hajóval.

1. Mielőtt felismerték volna a célt, „sokan meglátták és felismerték őt”. Nagyon hangsúlyos ebben az igében, hogy sokan felismerték Jézust, és akik felismerték, azok el is mondták, nem tartották titokban, hogy felismerték. Ezért futottak össze minden városból és csatlakoztak azokhoz, akik elindultak Jézussal találkozni.

Igénk egyik üzenete úgy körvonalazódik, hogy sokan meglátták, felismerték és felismertették Jézust, ugyanakkor Hozzá gyülekeztek, és így egyre többen igyekeztek Jézus közelébe. Ma is mindazok, akik meglátják és felismerik Jézust a Bibliában és az életük eseményeiben, nem tehetnek mást, mint hogy felismertetik másokkal Őt és Hozzá gyülekeznek azzal a reménységgel, hogy mások is, akikkel felismertették az Urat, az Ő közelébe jöjjenek.

Sokan felismerték Jézust. De azt is, hogy milyen irányba halad, és hogy mi a célja. Így ők is azt tűzték ki célul maguknak. Ez a kettő is együtt jár, testvéreim. Ha felismered Jézust, akkor nem mehetsz más irányba, csak abba az irányba, amelybe Jézus megy. Nem lehet más célod, csak a Jézus célja, s így leszel és maradsz igazi Krisztus-követő.

Vajon nem az a bűnünk sokszor, hogy felismerjük Jézust, az irányt is, amerre Ő halad, de mi más célokat jelölünk ki magunknak? Nem láttuk-e sokszor, hogy Jézus a megbékélés irányába halad, és mi mégis a dac és békétlenség útját választottuk? Nem volt-e sokszor világos, hogy Jézus a megbocsátás útját járta előttünk, mi pedig mentünk az ellenkező irányba, a megkeményedés útján? Nem mutatta meg sokszor Isten: menj az igazság útján még akkor is, ha az nehezebb, göröngyösebb, és mi ennek dacára a hazugság könnyebb útját választottuk? Nem éreztük-e sokszor, mennyire fontos, hogy keressük Isten országát, az üdvösséget, az örök életet, de helyette mégis csak a földit és a mulandót kerestük? Folytassuk önmagunkban szívünk, lelkünk elemzését.

Sokszor tehát nem azzal van baj, hogy nem ismertük fel Jézust, hanem azzal, hogy nem abba az irányba megyünk, amely irányba Ő tart. Kérjük Őt: segíts Uram, adj erőt, hogy abba az irányba tudjak haladni, melybe Te haladsz, és a Te célod legyen az én egyedüli céloom is.

2. A sokaság egy része már találkozott Jézussal, voltak olyanok, akik csak hallottak Róla. Talán olyanok is voltak, akik látták a többiek megmozdulását, hallották a Jézushoz gyülekezők hívó szavát és így indultak ők is, hogy találkozzanak Vele. Van, amikor az egyik ember egy bizonyos irányba való megmozdulásával másokat is elindít ugyanabba az irányba, és van, amikor hívó szavunkkal indíthatunk el embereket Jézust követni, természetesen, ha közben látják, hogy mi is az Ő követésére igyekszünk.

Mindezek után feltehetjük a kérdést: mi vonzotta a sokaságot, mi vonzotta az embereket? Hallottak Jézus csodáiról, és egyesek látták is, amikor csodát tett, hallották tanítását és hallottak tanításáról, látták hatalmát és hallottak hatalmáról. A jézusi csoda, tanítás és hatalom több volt minden emberi jónál, lelki és testi táplálék volt, az emberek pedig éheztek és szomjúhozták ezt a táplálékot. Vonzotta őket a remélt testi segítség és a lelki táplálék. Voltak, akik csak testi gondjaikra kerestek gyógyulást, voltak, akik lelki táplálék után vágyakoztak, és voltak, akik mindkettő megoldását Jézusban látták.

Ma is többféleképpen lehet Jézushoz jönni. Lehet úgy jönni, hogy csak testi bajainkra keresünk és remélünk gyógyulást, lehet úgy is, hogy valamilyen bajból, nyomorúságból szeretnénk szabadulni. Lehet jönni lelki táplálék után vágyakozva, s miközben ezt megkapjuk, döbbenünk rá, hogy minden testi és egyéb bajainkra Jézusnál van segítség.

Vonzzon bennünket is az ő tanítása és hatalma! Keresünk Nála a lelki táplálékot és adjunk hálát a testi táplálékért! Vigyük elé testi és egyéb gondjainkat, és adjunk hálát, hogy nincs olyan szükségünk, aminek megoldását ne tudnánk Tőle kérni!

3. Hallottuk az igehirdetés elején, hogy a Mester és tanítványai csak magukban szerettek volna lenni egy lakatlan helyen. De nem úgy történt, ahogy ők tervezték.

Amikor eltervezünk valamit és az nem úgy sikerül, vagy amikor megzavarják nyugalmunkat és jól megérdemelt pihenésünket, akkor általában elégedetlenek vagyunk, zúgolódunk és bosszankodunk. Mindennek nyoma sincs sem Jézusnál, sem az apostoloknál.

Jézus megszánta a sokaságot, mert látta, hogy ezek az emberek céltalanul bolyonganak, mint a pásztor nélküli juhok. Mennyire fontos volt Jézusnak, hogy a tanítványok visszatértek, hogy együtt legyenek, hogy oktassa, felkészítse őket, hogy elmenjen velük egy lakatlan helyre. De amikor látta, hogy a sokaság őt keresi, akkor „a pásztor nélküliek” kerültek fontossági sorrendben az első helyre, mindazok, akik Tőle várják a segítséget.

A Megváltó példája arra buzdít, hogy legyünk hajlandóak változtatni terveinken, ha embertársaink java, megsegítése származik belőle.

A sokaság megnyugszik Jézus közelében, a bolyongó pásztor nélküliek Pásztorukra találnak, és noha a szükség egyik vagy másik fajtája indította őket útnak, itt már nem a szükségüket látják, hanem a Pásztort. Nem kérnek, nem követelőznek, hanem hallgatják a Pásztor beszédét, Aki sok mindenre tanította őket.

Minden szükségeddal menj a Pásztorhoz, s ott már nem szükségéidet fogod látni, hanem a Pásztor szeretetét, gondoskodását, és betelsz tanításával, megtapasztalod, hogy szükségéidet Ő oldja meg! Amen.

Szerda

Egy fáradtságos nap után

Alapige: Márk 6,35–36

Pihenni vágyó embereket látunk, akik pihenés helyett emberek között szolgálnak, fáradoznak egy egész napon át. Pásztor nélküli sokaság, amely vezetés, segítség és testi, lelki táplálék után vágyakozik. Úgy láttuk tegnap, hogy ez a nép Jézusban Pásztorára talált. A Pásztor pedig tanította őket, „beszélt nekik az Isten országáról, és a gyógyulásra szorulókat meggyógyította” (Lk 9,11) Így foglalhatjuk össze röviden azt a napot, melynek elteltével az Úr Jézus Krisztus megvendégelt ötezer embert.

Az idő már későre járt, s a tanítványok felelősen a szívükön hordták a sokaság gondjait. Figyelembe vesznek mindent, ami a szemük előtt van: lakatlan a hely, fáradtak és éhesek az emberek, ennivalóra van szükségük, és el kell engedni, el kell küldeni őket.

A tanítványok valóban szolgáltak az emberek között, mert ismerik a sokaság valószínű állapotát. Ez az állapot aggasztja őket. Csupa jó szándékkal közelítenek az általuk látott megoldáshoz, de mindez csak emberi számítás és emberi érv. A mai igénk arra figyelmeztet, hogy nem csak az emberi érveket kell a szemünk előtt tartanunk, és nemcsak emberi számításokra kell építenünk.

1. Elképzelhetjük, hogy nagyon hamar eltelt az a nap, amikor a sokaság Jézus körül volt. Testi bajaikban segített rajtuk, és mindenekelőtt lelki táplálékot nyújtott nekik, amikor az emberi élet beteljesedéséről, Isten országáról beszélt nekik. Jól érezték magukat Jézus mellett, és így észrevétlenül telt el a nap.

Mi is tapasztaltuk, hogy ahol jól érzi magát az ember, ott mintha hamarabb telne az idő. A kérdés azonban az, hogy hol érezzük jól magunkat? Hol töltjük örömmel az időnket? És egyáltalán hol telik le életünk ideje? Volt már rá élő példa, hogy emberek istentiszteleten, gyülekezeti együttléteken, ott, ahol Isten Igéjével lehettek közösségben, türelmetlenül viselkedtek, alig várták, hogy elteljen az idő. Munkájukra, elfoglaltságukra hivatkoztak. De a szórakozás alkalmain, az üres beszédek társaságában egy-egy pohár ital mellett jól érezték magukat, nem siettek elmenni, ott nem hivatkoztak elfoglaltságukra, munkájuk fontosságára.

A sokaság jól érezte magát Jézus mellett, nem vágyakozott elmenni. Még ha nem is kapott enni, öröm volt a Pásztort hallgatni és mellette lenni. Nem tekintette elvesztett időnek a Jézus mellett eltöltött időt. Te jól érzed-e magad Jézus mellett?

Nem baj az, ha Jézus mellett töltjük az időt, ha mellette telik el életünk ideje. Töltse be Jézus jelenléte munkánkat, tanulásunkat, utazásunkat, beszédünket és pihenésünket. Mert, ha nem Ő tölti be minden időnket, akkor a hiábavalóságok kezdik egyre jobban kitölteni a nekünk adott drága és értékes időt. Felelősek vagyunk az eltelt időért. Vigyázzunk, hogy hol és hogyan töltjük az időt!

2. Sokszor úgy látjuk, úgy tapasztaljuk és úgy érzékeljük, hogy versenyeztünk az idő elmúlásával. Úgy szoktuk mondani, hogy „szorít az idő”, vagy „kifutunk az időből”. Sokszor azt is átéljük, hogy az idő elmúlása hátrányba hoz, és igyekszünk behozni lemaradásunkat, rövidebb idő alatt akarjuk elvégezni azt, amivel lemaradtunk.

A tanítványok látták, hogy közeledik a délutáni főétkezésnek az ideje, és nincs ennivaló. Úgy érezték, szorítja őket az idő, vagy kifutnak az időből, és kéri Jézust, hogy bocsássa el őket. Csak az emberi érvek és az emberi számítás áll előttük. Mintha elfelejtették volna, hogy az van közöttük, Aki szemük láttára rendkívüli dolgokat cselekedett, sőt rajtuk keresztül is csodákat tett. Ők úgy látták, hogy elérkezett a sokaság elbo-

csátásának az ideje. De az Úr Jézus Krisztus másképp látja. Nála még nem érkezett el az elbocsátás ideje. Őt nem szorítja az idő, Ő nem fut ki az időből, mert Ő az idő Ura is. Jézus nem kerül hátrányba, ha eltelik az idő. Az eltelt idő nem kényszeríti Jézust, hanem lehetőséget nyújt Neki, hogy csodát tegyen.

Az idő nyomása alatt élve, áldott lehetőség megpihenni Jézus közelében, és figyelni az idő Urára. Mert a testi táplálék beszerzése és a lelki táplálék elfogadása egyaránt a rendelt időhöz van kötve. Csak úgy fogunk jó gyümölcsöket teremni a számunkra rendelt időben, ha Jézus Krisztus rendelkezik életünk idejével. Megpihenhetünk napról napra az Ige mellett, Jézus közelében, hálát adhatunk a testi-lelki táplálékért, a segítségért, az áldásokért, és egyben kérhetjük Tőle a vezetést, a megtartatást.

3. A mai igében kétféle hozzáállás érzékelhető. A tanítványok beszélnek emberi érveikről, és csupán emberi számításaikra alapozva készülnek a sokaság elbocsátására – ezt kéri Jézustól. Megváltónk pedig az isteni lehetőségek tágas terén készül csodát tenni.

A tanítványok csak azt látják, hogy későre jár, hogy lakatlan a hely, éhesek és fáradtak az emberek, el kell bocsátani őket, hogy a környező településekben és falvakban eledelt szerezzenek maguknak. Mondhatnánk, a tanítványok csak azt látják, amit a korlátozott emberi lehetőségek biztosítanak. Pedig láthattak volna többet is. Nézhették volna a saját életüket és a sokaság helyzetét a jézusi hatalom szemszögéből is.

Ahogy a tanítványok hozzáállását szemléljük, egy bizonyos mértékig önmagunkra ismerünk, hiszen oly sokszor csak a korlátozott emberi lehetőségeket látjuk. Ezért elkecseregünk, aggodalmaskodunk és imádságainkat is arra használjuk, hogy Istennek tanácsokat adjunk. Úgy beszélünk és úgy imádkozunk, mintha egy-egy helyzet megoldása a mi jó tanácsainktól függene.

A korlátozott emberi lehetőségeinket mindenképpen szem előtt kell tartanunk, és számolnunk kell velük, de nem szabad megfélekednünk a mi Urunk hatalmáról, csodatevő erejéről. Nem szabad megfélekednünk arról, hogy Őt nem tudja megállítani és gátolni semmilyen emberi korlát. A legkilátástalanabb helyzetekben is számolnunk kell a hittel, Jézus erejével és azokkal a lehetőségekkel, melyeket isteni mivolta és hatalma biztosítanak számára.

Jézus csendben készül a csodára, s ezzel arra buzdít engem és téged, hogy imádkozunk nyitott szívért és látó szemekért, hogy érzékelnünk tudjuk azt, ha Ő cselekszik, munkálkodik, és csodát tesz a mi életünkben és környezetünkben. Kérjük Tőle: Uram, ha Te készülsz a csodára, a segítségre, akkor hadd ne maradjak hitetlenül csak az emberi korlátolt lehetőségek mellett, hanem tudjak én is készülni Veled a csodára, a megoldásra. Adj mindehhez hitet és beléd vetett bizalmat. Ámen.

Csütörtök

Tanítványi tehetetlenség

Alapige: Márk 6,37

Megvizsgáltuk a tanítványok aggodalmát, hozzáállását, meglátását és ebből kifolyólag tanácsát, mely csupán emberi számításaikra épült. Láttuk azt, hogy a sokaság jól érezte magát Jézus mellett, mert lelki táplálékkal látta el őket és betegeiket is meggyógyította. Nem utolsósorban azzal is foglalkoztunk, hogy Jézus csendben készül a csodára.

Mai igénkben is – abban, ahogy Jézus válaszol, és abban, amit válaszol – érzékelhető ez a készülés, mert Ő itt is tudta, hogy mit fog cselekedni. Jézus készül a csodára, és

közben a tanítványait szeretné kimozdítani az emberi számítások szűk határai közül. Mintha azt mondaná nekik: ti már láttatok engem csodát tenni, ma is láttatok, hogy isteni hatalommal rendelkezem, sőt, amikor kiküldtelek titeket, akkor nektek is hatalmat adtam. Szeretné őket ráhangolni, rávezetni arra, amit olyan könnyen elfelejtettek, hogy Ő az, Aki mindent megtehet, hogy Számára nincs lehetetlen.

1. Jézus válaszol a tanítványoknak, és ebben a válaszában benne van az, hogy valóban lejárt az emberi számítások ideje, de nem járt le az Ő ideje. Jól számolják a tanítványok, a legkiválóbb ember sem kezdhet semmit ekkora éhes és fáradt tömeggel. A legügyesebb és leghetesebb ember is csak annyit tehet, hogy elküldi őket, hogy beszerezzék maguknak az ennivalót. Későre jár. De ez lehetőség arra, hogy nyilvánvaló legyen Isten hatalma.

„Ti adjatok nekik enni!” – mondja a Megváltó, azaz vegyék újra észre és értsék meg, hogy minden lehetséges a hívőnek, mert a hit azt jelenti, hogy akkor is, amikor minden lehetőségből kifogyott az ember, Istennek még van egy lehetősége a megoldásra.

„Ti adjatok nekik enni!” – azt jelenti, hogy Istennek van hatalma megtenni azt, amit az ember nem tud megtenni. Vagyis tanuljátok meg újra, hogy előtte nincs lehetetlen.

Testvéreim, ahogy a tanítványokat látjuk, ismételten arra figyelünk fel, hogy amikor az emberi lehetőségeket mérjük fel, többet kell fordítanunk azokra a megoldásokra, melyek csak hittel és hit által lehetnek a mieink. Mert valóban jó tudni azt, hogy mire vagyunk képesek, és mennyire tudunk számítani az emberek erejére és segítségére, de ne zárjuk ki annak a lehetőségét, hogy Isten csodát tehet. Megfordíthatja a rossz irányba haladó dolgok menetét, közbeléphet ma is az Ő hatalmával. Mi több, nemcsak a lehetőséget nem szabad kizárnunk, hanem kérhetjük is Őt, hogy avatkozzon közbe, mutassa meg hatalmát, ami mellett minden emberi erő eltöri, és segítsen hitből, hit által élni.

„Ti adjatok nekik enni!” – ez azt is jelenti, hogy titeket akarok felhasználni abban, hogy hatalmamot gyakoroljam és tápláljam testileg is a sokaságot.

A tanítványok már tapasztalták, hogy a Megváltó felhasználta őket arra, hogy rajtuk keresztül segítséget nyújtson másoknak. Mégis ez az eset egy újabb kihívást jelentett számukra. A hit dolgaiban minden eset és minden esemény egy újabb kihívást jelent, hiszen újra el kell hinni, hogy Neki most is hatalma van és újra szembe kell nézni azzal a kérdéssel, hogy vajon megteszi-e. Szembe kell nézni az emberi, sőt tanítványi tehetetlenséggel és komolyan számolni kell Jézus Krisztus hatalmával.

Ő használni akar bennünket, minden erőtlenségünk és tehetetlenségünk ellenére. Vigyázzunk, nehogy több esélyt adjunk a mi tehetetlenségünknek, mint a Megváltó hatalmának!

2. A tanítványok Jézus válaszára egy kérdéssel felelnek: „Talán mi menjünk el, és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adhassunk nekik?” Valószínű ennyi lehetett a tanítványi kasszába, ezért hivatkoznak erre az összegré.

Még mindig a tanítványi tehetetlenség áll előttünk. Amivel anyagilag rendelkeznek, azt mind hajlandók odaadni, hogy megoldják ezt a szükséghelyzetet, de az nem elég. Jézus hagyta, hogy a nehézség megoldásán gondolkodjanak az apostolok. Meg akarta láttatni velük, hogy nincs segítség az általuk elképzelt és megszokott megoldásban. A tanítványok képtelenek megoldani a helyzetet, ide az isteni rendnek kell beavatkoznia ahhoz, hogy megoldódjon a gond.

Amikor Jézus azt mondja, hogy a tanítványok adjanak enni a sokaságnak, ők a saját közös kasszájukra gondolnak; pénzre gondolnak, az anyagi lehetőségeikre. Jézus azonban másra gondol. Mintha azt mondaná: Itt nem a pénzetek kell, drága tanítványaim, itt nem a pénzetre van szükség, hanem a hitetekre.

Van, amikor nem pénzre, és nem emberi ügyességre van szükség, hanem hitre és hitben való látásra és járásra. Éppen úgy, ahogy a következő példában látjuk.

Egy bukaresti orvos mondott el egy történetet egy asszonyról, aki már két hónapja feküdt abban a kórházban, ahol ő dolgozott. Műteni kellett volna, de annyira le volt gyengülve, hogy meghalt volna a műtőasztalon. Később súlyosbodott a betegsége, a halál küszöbén volt. De volt valami ebben az asszonyban, ami csodálattal töltötte el az orvosokat: mindig szeretettel beszélt Istenről és Jézus Krisztusról, és nem panaszkodott annak ellenére, hogy lett volna miért panaszkodnia.

Megkérdeztem egy alkalommal – meséli az orvos –, hogy Isten, akiben annyira hisz, miért adott neki olyan sok szenvedést. Az asszony azt válaszolta, hogy az élet igazi iskoláját ilyen nagy nyomorúságokban járja ki az ember. Ezt a nehéz keresztet azért adta neki Jézus Krisztus, hogy ő állandó kapcsolatban maradjon Vele.

Az orvosok hazaküldték az asszonyt, hogy saját otthonában haljon meg, hiszen semmilyen megoldást nem láttak. Nagy volt a meglepetésük, amikor három hónap után felépülve ment vissza. Amikor megkérdezték tőle, hogyan gyógyult meg, azt válaszolta, hogy Jézus Krisztus, az ő Áldott Orvosa gyógyította meg.

Világos az, hogy mi, a tanultak – mondja végül az orvos –, sokat tanulhatunk azoktól, akik igazán megélik az evangéliumot.

A tanítványok azért tehetetlenek, mert nem úgy gondolják a dolgokat, ahogy Jézus gondolja és akarja. Mi is azért vagyunk tehetetlenek, mert nem úgy gondoljuk, tervezük és látjuk a megoldást, ahogy Jézus akarja. Mai igénk arra tanít, hogy minden szükséghelyzetet próbáljunk megközelíteni az isteni lehetőségek szemszögéből is. Mert a mi tehetetlenségünkénél nagyobb Isten hatalma, s a kettőt az őszinte, egyszerű gyermeki hit hidalja át. És akkor nemcsak azt látjuk, hogy mi képtelenek vagyunk, és az emberi lehetőségek ki vannak merítve, hanem azt is, hogy Nála van megoldás. Ő tudja, mit kell kezdenie a számunkra kilátástalan helyzettel is, sőt a megoldás is el van már készítve, az Ő akarata szerint. Kérjük, hogy formáljon bennünket akarata megértésére és elfogadására. Ámen.

Péntek

Tanítványi engedelmisség

Alapige: Márk 6,38

Az Úr Jézus Krisztus hatalma és a tanítványok tehetetlensége állt előttünk a tegnapi igében. Láttuk, hogy az emberi tehetetlenség Megváltó Urunk hatalmában és cselekvő szeretetében oldódik meg. Mi lépten-nyomon szembe kell nézzünk tehetetlenségünkkel. De nem szabad leragadnunk itt, hanem fel kell tekintenünk az Ő hatalmára. S amikor látjuk együtt a kettőt, akkor imádkoznunk kell azért, hogy hittel tudjuk áthidalni a saját képtelenségünk és az Ő hatalma közötti szakadékot. Mert ott lappang sok emberben az a kérdés, hogy mit ér Jézus Krisztus hatalma, ha az nem az emberi szükségben és tehetetlenségben mutatkozik meg. Bizonyára itt bontakozik ki és gyümölcsözik az egyszerű gyermeki hit, hogy az én Megváltóm nemcsak minden hatalommal rendelkező Úr, hanem Ő tud és akar segíteni rajtam minden szükségemben, tehetetlenségemben és nyomorúságomban.

Ma az Úr kérdésével, valamint a tanítványok engedelmisségével és válaszával foglalkozunk.

1. Azzal kezdődik alapigénk, hogy Jézus Krisztus kérdez tanítványaitól. Nem azért, mert nem tudja, hogy mi van náluk és mi van a sokaságnál, hanem azért, mert a választólük akarja hallani, és ugyanakkor számít engedelmességükre.

Nagyon fontos Jézus számára az, hogy mivel rendelkeznek a tanítványok és a sokaság, hogy mi az, amit ők fel tudnak mutatni. Nem mintha az befolyásolná segítő szándékát, vagy éppen erősítené, vagy gyengítené hatalmát, hanem azért, hogy a tanítványok és a sokaság lássák majd a csoda nagyságát.

Jézus Krisztus ma is kérdez tőled és tőlem, mint benne bízó emberektől, kérdez a gyülekezettől, mint benne bízó közösségtől. Mi az, amink van személyesen, mi az, amink van családjainkban, mi az, amire értékékként tekintünk gyülekezetünkben? Milyen segítséget tudunk nyújtani embertársainknak?

Hányszor fordul meg gondolatainkban először az, hogy el kell küldenünk azokat, akik ránk szorultak, miközben azt sem tudjuk, vagy nem akarjuk tudni, hogy mivel rendelkezünk. Mai ígénk arra tanít, hogy ha kevés is van, de segíteni akarsz, akkor azt Jézus Krisztus pótolja. Segítsél akkor is, amikor úgy gondolod: képtelen vagy rá, s miközben elkezdted, az Úr Jézus Krisztus képessé tesz rá.

A tanítványoknak meg kell nézniünk, hogy mi áll a rendelkezésükre. Azért kell felmérniük a valós helyzetet, hogy ők mondják ki: a szükség nagy és mi nem tudjuk megoldani. A szükség nagyságához viszonyítva elenyészően keveset tudunk összegyűjteni. Ahhoz, hogy később meglássák a csodát, tisztán kell látniuk.

Testvéreim, mindannyiunknak tisztán kell látnunk ahhoz, hogy meglássuk a csodát. Amikor az Úr Jézus azt mondja: menj és nézd meg, hogy mid van, és te engedelmeskedsz, mint egykor a tanítványok, akkor nem azt fogod mondani annak, akin segítettél, hogy szerencséd volt velem, hanem azt, hogy Ő, a Mindenható Úr segített rajtad, s én csupán egy eszköz voltam a kezében. Ha rajtad segített valaki, nem azt fogod mondani, hogy szerencsém volt veled, hanem azt, hogy de jó, hogy téged rendelt Isten a segítségemre.

Mérd fel helyzetedet és környezeted helyzetét, hogy tisztán láss és így meglásd a csodákat is, melyeket Jézus tesz veled, mert Ő ma is csodákat tesz, csak éppen nekünk kell meglátnunk azokat. Engedelmeskedjünk Jézus szavának és kérjük Őt arra, hogy segítsen tisztán látni, és így naponta meglátni, hogyan van Ő jelen az életünkben, hogyan munkálkodik – mert jelenléte és munkálkodása önmagában csoda.

2. A tanítványok engedelmesek voltak, megnézték, hogy mi áll a rendelkezésükre, és ezt mondták: „Öt kenyérünk van, meg két halunk.” János evangélista elmondja nekünk azt is, hogy az öt kenyér és két hal egy gyermeké volt, s ugyanakkor arról is tájékoztat, hogy öt árpakenyérről van szó. Ezzel a legszegényesebb készlettel kell a tanítványoknak Jézus elé állniuk.

Sokszor találkoztam már azzal a véleménnyel, hogy ha valaki nem úgy tud adni, ahogy ő szeretné, nem úgy tud segíteni, ahogy ő szeretné, nem úgy tud valamit véghez vinni, ahogy ő szeretné, akkor inkább nem ad, nem segít és nem is fog hozzá egy olyan munkához, amit nem úgy tud elvégezni, ahogy ő szeretné. Ebben a hozzáállásban a mindenkori ember szívében lappangó büszkeséget velem felfedezni. Mit tesznek sokan és mit teszünk mi is sokszor? Büszkeségünkre hallgatunk és szégyelljük azt, amit el tudnánk végezni, de így nem végzünk el semmit.

Nemrég olvastam egy ortodox szerzetes-pap gondolatát a büszkeségről és alázatról. Így hangzik: „A Sátán a büszkeség érzésével és erejével győzte le az embert, de Jézus Krisztus alázattal győzte le a Sátánt.”

Meg kell tanulnunk és nagyon komolyan kell vennünk azt, hogy Jézus elé a legszegényebb készlettel kell odaállnunk, és nem kell szégyellnünk elmondani Neki alázattal: magamtól csak ilyen vagyok, és magamtól csak ennyire vagyok képes, Uram.

Ha a tanítványok szégyellték volna elmondani az Úrnak, hogy csak öt árpakenyerük és két haluk van, s az sem az övék, hanem egy gyermeké, akkor nem mentek volna vissza Hozzá. A csoda amúgy is megtörtént volna, mert a Megváltó segíteni akart a sokaságon, nemcsak azzal, hogy tanította őket Isten országa felől és meggyógyította betegeiket, hanem azzal is, hogy testi táplálékot ad nekik. A csoda megtörtént volna a tanítványok nélkül is, de akkor nem ők adtak volna a sokaságnak enni, s nem ők lettek volna az eszközök Jézus kezében.

Ne szégyelljük elvégezni azt, amit Isten ránk bízott, mert azt a segítséget, amit rajtunk keresztül akar nyújtani, Ő amúgy is elvégzi, csak éppen mi maradunk ki abból, hogy az Ő munkatársai legyünk. Fogadjuk örömmel azt, hogy Jézus Krisztus bennünket is használni akar, engedjük, hogy rajtunk keresztül nyújtsa irányítást, segítséget azoknak, akiknek szükségük van erre. Ámen.

Szombat

A sokaság engedelmissége

Alapige: Márk 6,39–40

Mielőtt az újszengeli hálaadó istentiszteleten az Úr asztalához járulnánk, még egyszer leülhetünk hallgatni az igét, táplálkozni lelkileg, készülni az úrvacsorai közösségre. Nézzük meg ez alkalommal, hogy mit jelentett és jelent az Úr Jézus parancsa, a tanítványok, és nem utolsósorban a sokaság engedelmissége, valamint az, hogy ötvenes és százas csoportokban ültek le az emberek.

1. A tanítványok tudták, milyen készlet áll rendelkezésükre, hiszen ők nézték meg, hogy mi az, ami van. Noha emberileg nincs kilátás, mert öt kenyérral és két hallal nem lehet egy ekkora embertömeget ellátni étellemmel, mégis engedelmeskednek és leültetik csoportokba a jelenlevőket.

Tegnap láttuk, hogy miképpen engedelmeskedtek a tanítványok Jézus szavára és elmentek felmérni az élelmékészletet. Mondhatnánk, hogy a tegnapi igében a tanítványok úgy indultak el az engedelmisség útján, hogy tudták, amúgy sem fognak annyi ételmelet találni, hogy az elég legyen mindenki számára. Mégis elmentek és megtették, amit a Mester mondott nekik.

A mai igében pedig azt látjuk, hogy ez az engedelmisség folytatódik. Tudják, hogy az, ami van, elenyészően kevés, és mégis leültetik a sokaságot. Az engedelmisségüket tehát engedelmisség követi, és ugyanakkor hitük erősödése és kibontakozása. A tanítványok, amikor ezt a nagy sokaságot igyekeznek leültetni, nem látnak semmit a bekövetkezendő csodából, de elkezdik érzékelni hitükkel a csodát, mert Jézus sohasem mondott nekik oktalán és értelmetlen dolgokat. Ha az Úr mondta, akkor biztos, hogy célja van azzal, amit mondott és parancsolt. Bízunk tehát Benne, teszük, amit mond. Engedelmeskednek!

Az engedtlenség engedetlenséget szül, az engedtlenség pedig továbbvisz az engedelmisség útján. Ha a tanítványok nem teszik meg az első lépést, és azt mondják, hogy mindegy, hogy hány kenyér van, de biztos, hogy nincs annyi, amennyi elég lenne, akkor nem jutottak volna oda, hogy tovább szolgáljanak a sokaságban és leültessék őket.

Most erre kell nekünk külön figyelnünk: az engedelmisség továbblendít a hitben, egy következő engedelmes cselekedetre buzdít. Az engedtlenség pedig – bizonyára

tapasztaltuk már – visszahúz, elégedetlenebbé tesz és növeli Isten elleni lázadásunkat. Amikor kételkedünk, jusson eszünkbe, hogy az Úr Jézus Krisztus sohasem tanított nekünk értelmetlen dolgokat. Engedelmeskedjünk szavának akkor is, amikor emberileg nem látunk megoldást, higgyük el, hogy Ő akkor is kézben tartja az eseményeket. Bízunk Benne!

2. A tanítványok szép szolgálata, az, hogy Jézus üzenetét viszik a nagy tömegbe – hogy mindenkinek le kell ülnie – nem eredménytelen. A sokaság engedelmeskedik. Egy csodálatos, szép engedelmességláncot látunk ebben a történetben.

Sehol sem olvassuk azt, hogy rendetlenkedett volna ez a nagy sokaság, csak annyit, hogy olyanok voltak, mint a pásztor nélküli nyáj. De amikor Jézus kiszállt a hajóból, akkor pásztorokra találtak Benne. Látják a tanítványok engedelmességét, és ez még inkább megerősíti bennük, hogy továbbra is engedelmeskedniük kell Annak, Aki mellé vágyakoztak és összegyűltek.

Mindazok, akik készülünk az Úr asztalához, jegyezzük meg nagyon jól, hogy mindenben, amit teszünk, először az Úr Jézus Krisztusra kell figyelnünk, utána meg önmagunkra és egymásra, mert valóság lehet nálunk is, a mi gyülekezetünkben is ez a szép engedelmességsorozat, ahol mindannyian Jézus szavára hallgatunk és egymástól is engedelmességet tanulunk.

Azt szoktuk mondani, hogy a rossz példa ragályos, mert hamar eltanuljuk egymástól a rosszat. Miért ne igyekeznénk arra, hogy a jó példa legyen ragályos, hogy az engedelmesség útján segítjük egymást előre? Mindenképpen a mai igénk arra int, hogy tanuljunk engedelmességet, nemcsak a tanítványoktól, hanem a sokaságtól is, és nem utolsósorban igyekezzünk egymást is engedelmességre buzdítani.

3. „Le is ültek százas és ötvenes csoportokban.” Így a hatalmas tömeg kezelhető csoportokra oszlott. Kevesebb veszélye volt a tolongásnak, vagy annak, hogy a gyengébbek háttérbe szoruljanak és az erősebbek előrekerüljenek. A tanítványok könnyen járhattak a csoportok között és szolgálhattak mindegyiküknek.

Nem véletlen, hogy ötvenes és százas csoportokról olvasunk, mert ez Izráel közrendjét (2Móz 18,25) és hadirendjét (4Móz 31,14) jelentette. Isten népének életében rend kellett legyen, akár béke, akár háború volt.

Figyelmeztet az ige: törekedj a rendre, akkor is, amikor nyugodtabb az életed, de akkor is, amikor sokféle nyugtalansággal, zavargással és békétlenséggel van tele. Ne add fel a rendért való harcot, még akkor sem, ha manapság a rendetlenség szinte divattá nőtt ki magát!

4. Felolvasott igénk arra is tanít, hogy a sokaságnak jó volt leülni Jézus parancsára, jó volt lelki táplálékot kapni és elfogadni betegek meggyógyítását. Tudták, hogy Aki ilyen sok jót tett velük egy napon át, biztos, hogy nem ok nélkül kéri, hogy üljenek le, még akkor is, ha nem látnak bőségesen megterített asztalt.

Olyan sok jót kaptunk Megváltó Urunktól, testileg-lelkileg egyaránt, nem csak egy napon át, és mégis olyan nehezen tudunk leülni az Ő parancsára. Hányan nem ültek le ezen az újszencei nagyhéten hálát adni és készülni az Ő asztalához? Hányan nem ülnek le vasárnapról-vasárnapra megpihenni és táplálkozni az Ige kenyéréből? Hányszor nem ültünk le mi sem, pedig nekünk is szólt az Ő parancsa?

Buzdít az ige: tanuld meg abbahagyni a rohanást és tanulj meg leülni Jézus parancsára! Tanuld meg, hogy másokat is ültess le Jézus parancsára, mert van akit leültetned. Próbáld meg leültetni a házastársadat, vagy a gyermekedet, unokádat, barátodat, rokonodat, szomszédodat. S talán úgy tudsz a legjobban leültetni másokat, ha látják, hogy te leülsz Jézus mellé, az Ige mellé, és van időd arra is, hogy lelki táplálékot vegyél magadhoz. Ámen.

Prédikációk újkenyér ünnepére

Szép Eduárd

Magyarbükkös

Tizenkét tele kosár

Alapige: Márk 6,41–44

Bibliolvasás: Lukács 9,10–17

Az ötezer ember megvendégelése mindenekelőtt arról tanúskodik, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus bőségesen tud gondoskodni testünkéről és lelkünkéről egyaránt. Hogy segítséget, testi és lelki táplálékot kérhetünk Tőle, azzal a hittel, hogy nem enged el maga mellől üres kézzel/szívvvel.

Amint hallottuk az elmúlt héten, Jézus Krisztus, tanítványai és a sokaság egy pusztá, lakatlan helyen vannak együtt. Amikor kiszáll a hajóból, a pásztor nélküli sokaságnak *pásztor* lesz, és ezt a sokaság átéli, tapasztalja, és jól érzi magát Jézus mellett. Ilyen közegben történik meg a csoda. Hallottuk, hogy Jézus készül a csodára, de már az csoda, hogy Ő ott van valahol, és az emberek figyelnek szavára, engedelmeskednek Neki, és cselekszenek vagy leülnek parancsára.

Az egyik egyházatya – Aranyaszájú Szent János (Kr. u. 344–407) –, amikor ezt az ígét magyarázza, a 78. zsoltár 19. versét idézi: „Tud-e Isten asztalt teríteni a pusztában?” A pusztában vándorló zsidók Isten ellen szóltak, amikor föltették ezt a kérdést, és Isten megszegyenítette őket, mert asztalt terített.

Olvasva az ötezer ember megvendégeléséről szóló történetet azt tapasztaljuk, hogy Isten maga van jelen a Megváltó személyében és a szó szoros értelmében asztalt terít a pusztá, lakatlan helyen. Igénk üzenetét keresve látjuk, hogy a Megváltó ma is testünk és lelkünk számára egyaránt asztalt terít, s mi mindkettőért hálaadással tartozunk.

1. Nagyon fontos megvizsgálunk mindenekelőtt, hogy mit tesz Jézus azzal, amit elé visznek, jelen esetben az öt kenyérrel és a két hallal. Kevés az egész, szinte semmi ahhoz viszonyítva, hogy mire lenne szükség, de Jézus elveszi. Ő nem a mennyiséget nézi, és azt sem, hogy milyen nagy dolgokra vagyunk képesek magunktól, hanem a szándékot, mellyel átadjuk Neki, amit át akarunk adni.

Az első mozzanat az alapigénkből arra ösztönöz, hogy menjünk bátran Hozzá, mert elfogad bennünket. Kevés az, amit adni tudunk, szinte semmi, csak a bűnös életünket vihetjük, de Ő úgy fogad el, ahogy vagyunk, csak őszinte szándékkal menjünk Hozzá.

Továbbá feltekint az égre, ami a mennyei Atyával és a mennyei világgal való állandó kapcsolatára utal. Semmi nincs a földön, ami ne érintené a mi Atyánkat, Aki a mennyben van, és az Ő mennyei világát. Ha egy bűnös tér meg, akkor öröm van ott, ha az ember gonoszodik, akkor szomorúság, mert az embert nem gonoszokdásra teremtette. Ebben az égre való feltekintésben az is benne van, hogy Isten tudja, mi fog bekövetkezni, hogy mit fog a Fiú cselekedni isteni hatalommal.

Milyen nagy lehetőség testvéreim, hogy naponta feltekinthetünk az égre, hálával, felelősséggel, tudva azt, hogy mindenről tud a mi mennyei Atyánk, ismeri a mi szűkölködésünket és bővülködésünket, tudja a mi engedelmisségünket, de gonoszságunkat is.

Jézus Krisztus házigazdaként elmondta a megszokott zsidó áldást az öt kenyér és két hal fölött. Az itt szereplő „megáldotta” szó abból a szóból származik, amely szó szerint azt jelenti, hogy „dicsérni, magasztalni vagy áldani Istent”. Az áldás tárgya az ilyen imában nem az étel volt, hanem Isten, Aki az ételt adta. Találón fordítja Károli: „hálá-

kat” adott, mert nagy igazsággal találkozunk a Talmudban, ahol ez áll gyönyörűen megfogalmazva: „Aki élvez valamit hálaadás nélkül, az mintha megrabolta volna Istent.”

Felmerül egy kérdés: mennyi mindent élveztünk, mennyi mindennek örvendtünk hálaadás nélkül? Vagyázzunk, mert Isten nélküli örömeinkkel Őt raboljuk meg!

2. Azután darabokra törte a kenyereket, elosztotta a két halat és átadta a tanítványoknak (szó szerint: „cgyre csak adta”), hogy tegyék eléjük. Arról nem olvasunk, hogy maga a csoda hogyan történik, de az „adta” ige folyamatos ideje azt jelzi, hogy a kenyér „Jézus kezében sokasodott meg”. (Jalm D. Grassmick)

Igénk második üzenete tehát arra összpontosítja figyelmünket, hogy a csoda Jézus kezében történt meg. Miközben az Úr megtöri és továbbadja a kenyeret, az sokasodik addig, amíg mindenki jóllakik, s így történik ez a hallal is, miközben Ő szétosztja.

Ez a csoda esztünkbe juttatja az Úr Jézus Krisztus egyik ígétét, mely így hangzik: „... keressétek először az ő (Isten) országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.” (Mt 6,33) Mindazok, akik elmentek Jézus köré gyülekezni és pásztorukat találták meg Benne, „egyáltalán nem törődtek azzal, legalábbis akkor, hogy mit esznek, vagy mit isznak, csak hallani akarták az élet Igéjét. Csak a mennyek királyságát keresték, és most az ígétet szava szerint, az alacsonyabb rendűek is megadtak nekik.” (R. C. Trench)

Ma is mindazok, akik először Isten országát keresik, azt tapasztalják, hogy Ő a testi szükségleteikről is gondoskodik. Vágyakozunk az élet Igéje után, törődünk az odafelvalókkal, hogy hálás szívvel vehessük Jézus kezéből a mindennapi testi táplálékot is. Most pedig – újkényér vasárnapján – vegyük hálás szívvel az Ő kezéből az úrvacsorát.

3. Ötezer férfi és azon kívül asszonyok és gyermekek „mind ettek és jól is laktak” (42). Jézus Krisztus mellett rend volt, megparancsolta, hogy csoportokban alkossanak asztalközösséget, és így a gyengébbek vagy a gyermekek sem szorultak háttérbe, hanem mindenki részesedett a kenyérből és a halból.

Aki Jézus mellé vágyakozik, és Benne pásztorát látja és Neki engedelmeskedik, az kivétel nélkül részesedik áldásaiból. Jézus mellett a gyengébbek nem szorulnak háttérbe, és az erősek nem erőszakoskodnak.

Igyekezzünk arra, hogy ránk, akik most az ígére figyelünk, ez legyen jellemző. Ha gyenge vagy, akkor kérjed Tőle, hogy erősítsen Igéjével, Szentlelkével és nem utolsó sorban rendeljen melléd segítőkész embereket. Ha pedig erős vagy, akkor ne válaszd az erőszakoskodás útját, hanem legyél a gyengébbek megsegítésére. Ne felejtse el, hogy erre Jézus akar használni téged.

Szívleljük meg a következő versrészletet és kérjük Istent, hogy tegyen késszé annak megcselekvésére:

„Ó, Krisztus, egykor ezeket táplálta kezed isteni kenyérrel.
Van ma is bőven élő kenyered,
De nincs kéz, csak az enyém, hogy ossza széjjel.”

4. Mindeddig hallottunk arról is, hogy Jézus Krisztus mellett rend volt és ma is rend kell legyen azok életében, akik Őrá figyelnek, Őt követik, neki engedelmeskednek és az Ő kezéből veszik úgy a lelki, mint a testi táplálékot.

Elérkeztünk igénk utolsó üzenetéhez, mely arról szól, hogy Jézus Krisztus rendjéhez hozzátartozik az is, hogyan viszonyultak és hogyan viszonyulunk a maradékhoz.

Az ellátás nagyszerű és bőséges volt, de nemcsak ez volt fontos az Úrnak, a tanítványoknak és a sokaságnak, hanem a maradék is. Ma is az ellátásra, a bőséges táplálko-

zásra nagy figyelmet fektetnek és fektetünk, de a maradék már nem fontos, a maradék már nem értékes. Vigyázzunk arra, hogy nálunk értéke legyen annak, ami megmarad, hiszen a maradék mögött is munka van. Ha a maradékot nem értékeljük, akkor veszendőbe hagyjuk menni Isten bőkezű áldását, tékozolunk. A tékozlás pedig bűn.

A maradék – tizenkét tele kosár – több volt, mint az, amit Jézushoz vittek, ami azt jelzi, hogy a mi Istenünkénél bőség van. Ő többet ad, mint amennyire szükségünk van. Ezért a bőségért kell nekünk hálát adnunk újkönyér vasárnapja alkalmával. A tizenkét tele kosár, amit a tanítványok Krisztus Urunk parancsára gyűjtöttek össze (Jn 6,12), azt is megláttatja velünk, hogy Nála bőség és takarékoság van.

Végezetül álljon előtünk G. R. Brinke megfogalmazásában az ige befejező tanítása: „Az Úr áldása a csekélyt is hatalmassá teheti. Az öt kenyérből mindnyájan jóllaktak és ezenkívül a maradék darabok tizenkét kosárra valót tettek ki – mindegyik tanítványra jutott egy-egy. Miután mindenki jóllakott, több maradt, mint amennyiből osztani kezdték. Íme, az Úr áldásai és adományai kimeríthetetlenek. Az Ő áldása gazdaggá tesz különösebb fáradozás nélkül. A sokaság megelégedett általa, aki maga az Élet kenyere.

Tanuljuk meg ebből a történetből a hit, az engedelmesség, az áldozat, a hálaadás és a megsegítés módját. Vegyünk mindenkor az Ő nekünk felajánlott teljességéből, hogy mi is maradék nélkül tehesünk eleget a reánk kiszabott feladatoknak. Százerek halnak meg körülöttünk anélkül, hogy valaha is felajánlottuk volna nekik Jézust, az Élet Kenyerét. Távolról sem érkezett még el a pihenésünk ideje, sőt munkálkodnunk kell kitarátóan.” Ámen.

Máthé-Farkas Zoltán

Székelykövesd

Miért adjunk hálát?

Alapige: 5Mózes 8,10–18

Bibliailvasás: Lukács 1,11–19

Izrael népének története akkor kezdődik el, amikor Isten elküldi Mózeset és az ő irányítása mellett megszabadította az egyiptomi fogságból. Majd vezeti őket a pusztán – skorpiók, szomjúság és éhség ellen is megtartva a választott népet. Az új ország határan Mózes emlékezteti Izráelt Isten tetteire, és megparancsolja azt, hogy majd amikor elfoglalták az országot, házat építettek, esznek a föld gyümölcséből – dicsérjék az Urat. Hozzánk, Jézus Krisztus népéhez ugyanúgy szól ez a buzdítás. A kétezer éves egyháztörténet emlékeztet arra, hogy Isten vezet bennünket. Ma, amikor nemcsak a földi kenyeret látjuk, hanem a mennyei kenyérből is táplálkozni fogunk, dicsérjük az Urat.

1. A munkánk gyümölcseire mindig örömmel tekintünk.

Akik tehetjük, mindannyian végzünk valamilyen munkát. Van, aki gyárban vagy irodában, van, aki a mezőn, esetleg a műhelyében, vagy éppen egyetemen dolgozik. Végzünk kétkézi munkát, és foglalkozhatunk adminisztrációval vagy neveléssel. Amikor pedig hónap végén megkapjuk a fizetést, hazahozzák a nyugdíjat, a gabonásba belapátoltuk a learatott új búzát, örömmel telik meg a szívünk, és úgy gondoljuk – megérdemeljük az áldást, a fizetséget, mert megdolgoztunk érte.

Természetesnek tartjuk azt, hogy a fáradozásunknak, a befektetett energiáknak meg legyen a jutalma – kapjuk meg a munkánkért azt, ami jár. Ez az elvárásunk azonban nem mindig, vagy csak részben teljesül. Gyakran megtörténik, hogy még annyi sem térül meg, amennyit befektettünk – a termésből nincs elég jövedelmünk, pedig a nyug-

díjunkt felemésztettük a föld megmunkálására; és lehet, hogy minden túlóra ellenére a fizetésnapon is gondolkozunk azon, hogy miből fogunk megélni még egy hónapig... Mégis, akármekkora is legyen a munkánk eredménye, ha van eredmény, akkor örülünk neki.

2. Ilyenkor azonban hajlamosak vagyunk csak a magunk teljesítményéről beszélni.

Úgy gondoljuk, hogy a munkánk jutalmáért alaposan megdolgoztunk, megérdemeltük a fizetséget: annyit éjszakáztam, annyiszor keltem hajnalban. Magunkat az elvégzett munka százszázalékos kivitelezőinek látjuk. Én építettem fel a házat – gondoljuk, amikor befejezzük azt, én neveltem fel a gyermekemet – mondjuk magunkban a konfirmálásakor vagy az esküvőjén, én tettem meg mindent a családom jólétéért. Ennyi „én” mellett, hol a helyük azoknak, akik segítettek? A bátorító szavak, a jó tanács, a kezünket megfogó társ, a megfőzött étel nélkül nem sokra mentünk volna!

És a sok „én” között hol van a helye Istennek? Van egy rossz közmondásunk: segít magadon, és Isten is megsegít. Mít jelent ez? Közösén végezzük a munkát Istennel? Vagy ahol nekünk nem megy, ott Isten besegít egy kicsit, hogy továbbhaladjunk? Vagy ennyire sem látjuk az Ő helyét a fáradásainkban? – A munkánk kapcsán hajlamosak vagyunk csak magunkról beszélni, és elfeledkezünk azokról, akik segítenek.

3. Isten emlékeztet arra, hogy az áldást ő adja.

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző. Hiába néktek korán felkelnetek, későn fekdüdnötök, fáradtsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget” – hallhatjuk a zsoltárból. Amíg erőnk teljében vagyunk, azt gondoljuk, hogy azt teszünk, amit akarunk, nem látunk megoldhatatlan feladatot, elhordozhatatlan terhet. De amikor már segítséget kell hívni, hogy felemeljük a zsákot, amikor tíz perc munka után megint pihenni kell, vagy kiejtjük a tollat a kezünkéből – észrevesszük, hogy az erő már nincs nálunk, mintha elvették volna, nem a miénk.

Természetes folyamat ez, hiszen aki öregszik, annak ereje gyengül. Mégis, érdemes elgondolkodni azon, hogy talán véletlenül jutottunk el addig a korig, amikor megerőtlenedünk? Voltak mellettünk olyanok, akik már „kidőltek” a munkából betegség vagy halál miatt – talán mi véletlenül értünk el addig, ahol vagyunk?

Isten adta az erőt a gazdagság megszerzésére – nem a mi hatalmunkban vannak a lehetőségeink, amint az időjárás, az erőnk és a tehetségünk sem. Isten adja – akkor, amikor akarja, és addig, amíg akarja.

4. Isten ezért hálaadást vár el az embertől.

Isten áldását nem tudjuk viszonzni. De a hálaadást elvárja tőlünk az Úr – még az élet legbanálisabb helyzetében is: akkor is, amikor eszünk. Mert ő nemcsak az életünk „szent” pillanataiban-óráiban van jelen és gondoskodik rólunk, hanem a profán dolgainkban is, még akkor is, amikor az asztalnál ülünk.

Magától értetődőnek tartjuk azt, hogy ha segítünk a szomszédunknak a kerti munkában, majd ő is visszajöjjön esetleg a szüreteléskor. Ha pedig nem teszi, akkor felháborodunk azon, hogy nem emlékszik arra, amikor jól fogott neki a mi segítségünk. Fogadkozunk magunkban: többet soha ne merjen tőlünk valamit kérni, mert úgysem számíthat ránk.

A jótettért jót várunk. Nem kell megütköznünk azon, hogy Isten is elvárja a mi hálaikat, dicséretünket.

5. *Életünk azonban arról tanúskodik, hogy valami nincs rendjén a hálaadás körül.*

A hálát nem lehet megparancsolni. Hiába kényszerítene is valaki, lehet ugyan, hogy kiszorítok a fogaim között egy „köszönöm”-öt, de ha nem vagyok hálás, akkor az annyit jelent, mintha nem is mondtam volna. Isten elvárása azért, hogy hálát adjunk, talán sokunkban azt a kérdést váltja ki, hogy „tulajdonképpen miért is kellene hálát adnom?”

Ha nem ismerjük Isten szándékát, akkor elvárásait nyűgnek érezzük. Ebben a helyzetben pedig legfeljebb csak látszat-hálát fogunk mutatni. Ha nem értjük, hogy kanyarban miért nem szabad előzni, egész életünkben dühíteni fog ez a szabály, amiről azt gondoljuk: csak azért van, hogy a rendőr megbüntessen. Ha nem értjük, hogy miért tiltja meg az orvosunk a cukrot, a dohányzást vagy épp a munkát – nem is leszünk hálásak, amikor meggyógyulunk. A hálára nem lehet minket kötelezni. Mert az csak akkor jön, ha lekötelezve érezzük magunkat az íránt, akinek köszönetet mondunk.

6. *A hálaadáshoz arra van szükségünk, hogy közös történetünk legyen Istennel.*

Csak akkor vagyunk hálásak, ha tudjuk, hogy ki tette nekünk a jót, és mit tett értünk. Az ígehirdetés tulajdonképpen mindig erről szól: Isten az, aki adta önmagát értünk, hogy nekünk örök életünk legyen, hogy ő ott legyen a mi életünkben. Észrevet-tük-e már ezt valaha? Gondolkodjunk el azon, hogy mit tett velünk Isten a tegnapi, vagy éppen ma reggel? Benne van-e a mi élettörténetünkben Isten?

Ha valakit nagyon régóta láttunk, elfelejtjük az arcát is. Amikor pedig találkozunk, lehet, hogy kezet fogunk, de nekünk az a gondunk, hogy „nem tudjuk hová tenni” a nevét, amivel ő emlékeztetni akar. Csak akkor jövünk rá, hogy ki az az ember, ha eszünkbe jut az az esemény, amit közösen éltünk át – lehet, hogy valamikor a vonaton átbeszélgettük az utazást, vagy megeshet, hogy régen egy gyárban dolgoztunk. Milyen közös történet jut eszünkbe Isten vagy Jézus Krisztus nevének a hallatára? Talán az, hogy valamikor meggyógyultunk; vagy talán éppen valamilyen tragédia folytán éreztük, hogy Istennel van dolgunk. Kudarcélményre emlékszünk, vagy pedig arra, hogy csalá-dunk van, hogy szeretnek minket? Vagy az életünkben talán semmi nem jut eszünkbe Isten nevének hallatán? Kellene. Mert csak akkor érezhetjük a hálát, ha tudjuk, miért tartozunk Istennek.

Megeshet, hogy ma reggel is történt valami Isten és közöttünk. De az is lehet, hogy csak évekkkel ezelőtt tudtuk ezt utoljára kimondani; azóta mintha valami megszakadt volna. Közben gyarapodtunk – családuknk lett és otthonunk, vagy talán éppen kudarcokban és betegségben volt részünk. Voltunk erősek is, gyengék is. Gondolkodjunk el azon: miért adhatunk hálát? Elsősorban azért is, hogy itt vagyunk. Megköszönhetjük az erőt, áldást, amit mindmáig kapunk Istentől. Hálát adhatunk Istennek azért, hogy akár erősek, akár gyengék vagyunk, ő ott akar lenni az életünk történetében. És ott is van. Ámen.

Lectio continua

Tóbiás Tibor
Szamosardó

Az Úr hegyén a gondviselés

Alapige: 1Mózes 22,13–14
Bibliolvasás: Zsidók 12,1–15

A felolvasott pár vers a Szentírás egyik legborzasztóbb emberi történetének az Isten által történt befejezése. Lényegében nincs is olyan, a Szentírásban akár a legcsekélyebb jártassággal bíró ember, aki ne ismerné a történetet. S a valóság az, hogy nem tartozik a kedvenc történeteink közé. Ugyanis, valahogy az egész történet nem vet jó fényt Istenre. Ígér egy dolgot, éspedig, hogy úgy megsokasítja Ábrahám magvát, hogy annyian lesznek, mint csillag az égen, vagy homokszem a tengerparton, s erre az egyetlen gyermek feláldozását kéri. Hol van ebben következetesség? Vajon nem gondolja Isten, hogy Ábrahám, ha engedelmeskedik ennek az ésszerűtlen és kegyetlen parancsnak, gyermekeivel együtt megöli a saját hitét, a saját jövőjét is?

Aztán, ez a történet azért sem kedvenc történet, mert igen sok megpróbált, nehéz helyzetbe állított hívő embert érint. A valóság az, hogy könnyű „Uram-Uramozni”, mikor életünkben minden a legnagyobb rendben halad. De mikor reánk szakad Isten sulykoló és megpróbáló keze, hogyan reagálunk? Mikor esetleg ott állunk egy-egy szerettünknek a kimondhatatlan szenvedése mellett és semmit, de semmit nem tehetünk, vagy amikor egy-egy gyermek, vagy ifjú, vagy hitves, vagy szülő koporsója mellett állunk úgy, hogy azt gondoljuk, menten kettéhasad a szívünk – Ábrahámként, engedelmes alázattal „Igen, Atyám”-ot mondunk? Hát... nem. Általában valahogy egészen másként gondolkozunk és cselekedünk.

De hadd térjünk vissza a történethez és keressük azt, ami képessé tette Ábrahámot úgymond Ábrahámként viselkedni.

Ábrahám, feleségével Sárával és fiával Izsákkal, jó anyagi körülmények között a filiszteusok földjén élnek, az Írás szerint sok ideig. Mióta Ábrahám elűzte Hágárt és a tőle született gyermekét, Ismáelt, a családi béke is helyreállt. Egy igazi, boldog családot alkotnak. És ekkor, váratlanul, Ábrahám egy roppant különös és fájdalmas kijelentést kap Istentől: *Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondándok néked.*

Leírhatatlan és elképzelhetetlen az az érzés, ami az édesapa lelkét átjárhatta. Mindenkiné a gyermeke a legkedvesebb. A szülő a gyermekéért mindenre képes. Ha kell, a falatot is elvonja a szájától, csak gyermekének biztosítva legyen. Gondoljuk csak el, napjainkban is, hány szülő vállalja a messihi idegen otthontalanságát, csak hogy gyermekének biztosítsa a ma által megkövetelt életkörülményeket, tanulási feltételeket. Mennyi aggodalommal viseli a szülő gyermekeinek a betegségét, és nincs az az áldozat, amit meg ne hozna a gyógyulás érdekében.

Ebben az esetben azonban a parancs így hangzik: **öld meg, saját kezedd!** Hogy lehet Istennek ilyen kérése, hiszen Ábrahámot Ő maga választotta, és életében semmi kivétivaló nem volt?! Hát nem szereti Isten Ábrahámot?

Milyen ismerős a kérdés ma is! Hát nem szeret Isten engem? Én mindent megteszek, ami csak erőmből telik, s mégis egyik betegség a másik után gyötör. Hát ezt érdemlem,

a gyászt, a keserűséget? Gyötrő MIÉRT-jeinkre azonban hiába keresünk választ. Csak még mélyebbre süllyesztjük magunkat a kétségbeesés mocsarába.

Az istentiszteletünk elején elhangzott bibliai részből csodálatos válasz árad felénk: *mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad.* (Zsid 12,6)

Ebből az igeversből kell merítenünk kínzó miért-jeinkre a feleletet: **szeret – dorgál** s valahol ebben a feszültségben ott van a hívő élet titka. Mert a hívő ember élete olyan, mint az aranyból készült csodálatos ékszer. Csakhogy ahhoz, hogy abból az aranyrögéből, amit az aranyásók a földből kiásnak, csodálatos ékszer legyen, egy hosszú folyamatnak kell megtörténnie! A megmunkálásnak. A hívő ember életét is megmunkálja az Úr. S ne ámítsa magát senki azzal, hogy Isten valami csodálatos lelki élménnyel juttat el a hit magaslatára. Nem, Isten eszközei legtöbb alkalommal a kemény próbatételek. És főleg azok! Pál apostol azt írja a második korinthusi levél elején, hogy neki azért jutott ki bőségesen Krisztus szenvedéséből, hogy másokat megvigasztalhasson. Úgy vigasztal, mint aki megtapasztalta a vigasztalást. Így válik igazán hitelessé az ő igehirdetése.

Érdemes elgondolkozni azon, hogy egyéni életünkben hogyan találja meg minden a maga helyét. A könny, a betegség, a szegénység és ki tudja még hány nyomorúság nyeri el az értelmét életünkben – **igaz, mindig később.** De aki megtapasztalta, milyen szegénynek lenni, az tud adakozni, segíteni mások szegénységében. Aki átélte a betegség nyomorúságát, az oda tud állni a betegek mellé. Honnan tudod, hogy nem azért állított oda Isten kora reggeltől délig egy kórházi rendelő áporodott szagú, zsúfolt folyosójára, hogy meglásd másoknak a tiédnél sokkal nagyobb nyomorúságát? És ezáltal tanulj alázatot és engedelmességet saját kereszted hordozásához.

Ábrahám próbájában is valami ehhez hasonló történik. Az igaz, hogy Isten már szövetséget kötött Ábráhámmal, de mit tett eddig Ábrahám? Csak haladt nyájaival egyik kövér legelőről a másikra. Isten azt ígérte neki, hogy népek atyjává teszi, de vajon hisz-e ezt Ábrahám? Főleg akkor, mikor Isten parancsa éppen ennek az ígéretnek a beteljesülését teszi kérdésessé a gyermek megöletésével.

Ismerjük a történetből, hogy *Ábrahám nem kér gondolkodási időt*, mint ahogy mi tennénk, hanem minden késlekedés nélkül engedelmeskedik. Vajon mi adott erőt Ábráhámnak e fájdalmas parancs teljesítésére? Pál apostol azt írja róla, hogy hit által engedelmeskedett Ábrahám. Valóban, hit nélkül a tette egy örült gyilkossági kísérlet lett volna. De miféle hit az, amelyik ilyenre képes?

Érdemes a Heidelbergi Káté alapján megvizsgálni Ábrahám hitét. Először is a hit biztos ismeret. Ábrahám magától Istentől vette az ígéretet, hogy öreg kora ellenére fia fog születni. Az ígéret beteljesedett. Tudta tehát, hogy Isten ígéretei mind igazak és mind ámenek. Másodsorban a hit szívbeli bizodalom. Ábrahám bízott abban, hogy az, aki az ígéretet tette, akkor is teljesíteni tudja azt, ha neki sem fia, sem semmiféle utódja nincsen. Ezzel a hittel indul útra Ábrahám a Mórija hegye felé.

Amikor megérkeznek a Mórija hegyéhez, így szólt a szolgálóihoz: elmegyünk amoda és imádkozunk. Vajon csak le akarta rázni a szolgálakat, hogy tettének ne legyenek tanúi, vagy tényleg komolyan gondolta az imádkozást? Minden bizonnyal komolyan gondolta. Isten ugyanis áldozást parancsolt, amit nem lehetett oltár és imádság nélkül elvégezni. De kitűnik ez az Izsáknak adott válaszából is, amikor a gyanútlan gyermek rákérdez apjára: hol van az égőáldozati bárány? Isten majd gondoskodik áldozati bárányról, fiam – válaszolja. Hit nélkül valóban csak egy gonosz gyermekgyilkos tud így válaszolni. Válaszában azonban benne volt teljes hite, Istenbe vetett bizalma és a jövőbe vetett reménye.

Életünk útszakaszain nem mindig a sima, egyenes utakon kell járnunk. Az Úr ráhelyezi lábunkat a meredek, fáradságos, minden erőnket igénybevevő szakaszokra is. A mi életünkben is vannak Mórija hegyek, megpróbáltatás-hegyek, csak az a kérdés, hogyan másszuk meg azokat: hitbeli engedelmisséggel vagy siránkozó panaszokkal?

Ábrahámot az Úr szinte a végsőig vezette el. Már felemelte a kést, hogy lesújtson a megkötözött gyermekre, amikor hangzik a kiáltás: ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekre. Most már tudom, hogy istenfélő vagy.

A nehéz idők mérik le a mi hitünket is. Hogy is állunk mi ezzel? Istenhez, vagy Krisztus egyházához való ragaszkodásunk megmaradt a legválságosabb időkben is? Jelenleg milyen hitpróbában kell helyt állnunk? Lesz-e hitünknek győzelme?

Amikor Ábrahám felemelte a szemét, egy kost látott a bozótban, azt áldozta fel fia helyett. Visszakapta Istentől az ő fiát! Térdre esett és hálát adott Istennek. Itt, a megpróbáltatás hegyén megismerte Isten hatalmát, erejét és irgalmasságát. Ábrahám hűségére Isten is hűséggel válaszolt. Pál apostol, aki élete során sok-sok próbát kellett kiálljon, így tesz erről bizonyosságot: *Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek, sőt a kísérléssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.* (1Kor 10,13)

A Mórija, mint a megpróbáltatás hegye, új nevet kapott: *Nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek ... az Úr hegyén a gondviselés.*

A Biblia tanúsága szerint (2Krón 3,1), Jeruzsálem a Mórija hegyére épült, és az a hely, amelyet Ábrahám a gondviselés hegyének nevezett el, azonos a Golgota hegyével. Itt gondoskodott az Úr áldozati bárányról. Nagypénteken, Izsákhhoz hasonlóan, Jézus vitte a fát. Akárcsak Izsák, hagyta magát megkötöztetni, mint egy bárány. Jézus áldozatát azonban Isten nem szakította félbe, hanem Őt mindannyiunkért odaadta. Az ő áldozatáért van számunkra bűnbocsánat és kegyelem. A miénk, a tiéd ez a kegyelem.

Ha a tiéd, légy hálás érte. Ha pedig nem a tiéd, kérjed, mert kapni fogod azt, hogy meglásd – az Úr hegyén a gondviselés. Ámen.

A Hóreb hegye

Alapige: 2Mózes 3,1–15

Bibliailvasás: Zsoltárok 121

A történet előzményeit mindannyian ismerjük. Isten rátekintett az egyiptomi szolgarsorsban élő népére, és elkezdte annak szabadítását. Igaz, nem úgy, ahogyan mi emberek elképzelünk egy felszabadítást, egy kiszabadítást – hanem teljesen másképpen. Valóban mások Isten gondolatai és útjai, mint a mieink. Előbb egy családot alapított a Lévi nemzetségéből, akinek fiúgyermeket adott annak dacára, hogy csak leánygyermeket volt szabad életben hagyni. Minden emberi logikát mellőzve, a gyermeket fel is nevelte, nem is akárhogyan, hanem a fáraó leányával. Annak ellenére, hogy művelt egyiptomiként nő fel, Mózes – hiszen róla van szó – a valóságban alkalmatlan arra a feladatra, amire Isten őt kiválasztotta még fogantatása előtt. Hogy alkalmassá tegye az Isten által kiválasztott cél betöltését, egy egészen más „iskolába” viszi Mózeset. Úgy irányítja életének eseményeit, hogy kénytelen otthagyni a kényelmet, a magas szintű műveltséget, és pásztornak kell elszegődnie Jethrónál, Midián papjánál.

Alapigénk ebben a helyzetben látatja velünk Mózeset. Élete most egészen más, mint amilyen Egyiptomban volt. Ki tudja, hányszor idézte fel azt a pillanatot, amikor egyetlen ütéssel megölte az egyiptomi munkavezetőt, aki bántalmazott egy izraelitát. Pedig ő csak igazságot szolgáltatott. S amikor megpróbált jó szándékkal békességet teremteni a

veszekedő izraeliták között – mi rosszat cselekedett? Igen, segíteni akart tudásával, tehetségével, jó szándékával. Még nem tudta, hogy Isten segítsége nélkül hiábavalóvá, meddővé válik minden emberi jó szándék és akarat. Azért vitte ki Isten őt a pusztába, a magányba, a csendbe, hogy az Ő közelébe kerüljön. Ide nem hallatszott semmiféle lárma, ami a régi életének kísérője volt. Hosszú idő telt el ebben az életmódban – 40 esztendő! Ennyi kellett ahhoz, hogy Mózes alkalmas eszközzé váljon Isten kezében.

Testvéreim! Mi mindannyian egy lármás, hangos, zűrzavaros világban élünk. Kint az utcán kocsik túlkölése és a mindent és mindenkit túllícitálni akaró reklámvilág hangoskodása. Otthonainkban gyermekeink vagy unokáink bömbölő zenéje, vagy szomszédaink fülsiketítő eszmecezeréje, és sokszor már teljesen megsüketülve járjuk utainkat, melyeket lassan már mi magunk sem értünk. Mert bár immúnisnak gondoljuk magunkat a külvilág zajára, a valóságban bent, szívünkben van már a rettenetes zaj.

Ha nem keressük a „pusztát”, vagyis a magányt, az egyedüllétet, a csendes percek, soha nem fogunk lelkiileg megnyugodni és Isten közelségébe kerülni. Kell az idő és a hely, kell a csend ahhoz, hogy Istenre nézzünk és önmagunkba tekintsünk. Újból és újból tisztáznunk kell: kik vagyunk és mit akarunk. Hova tartozunk és mi az életünk végcélja. A hívő ember életében nélkülözhetetlen a csend, a magány, az Istennel való együttlét.

Így jut el Mózes a pusztán túl Isten hegyéhez, a Hórebhez. Lássuk meg a hegynek a jelentőségét.

Itt, a Hóreb hegyén csodálatos dolog történik. Mózes egy égő csipkebokrot lát, ami tulajdonképpen nagy lánggal ég, de nem ég el, illetve a bokor megmarad eredeti állapotában. Mózes felismeri, hogy csodát lát, de kíváncsisága közelebb viszi. Mikor közel megy, Isten az égő csipkebokorból megszólítja: Mózes, Mózes!

Erdemes kissé elgondolkozni azon, hogy mit jelent a mindenkori ember számára a Hóreb hegye, valamint az a bizonyos égő csipkebokor.

Ahhoz, hogy Mózes meghallhassa Isten megszólítását, fel kellett menjen a hegyre! Ahhoz, hogy megértsük, hogy Istennek van mondanivalója számunkra a mában is, felül kell emelkednünk sok-sok földi dolgon. Isten népe mindig felfele tekintő nép! A 121. zsoltár arról ír, hogy *szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem*. Örök figyelmeztetés a mindenkori ember számára: ne földreszegett tekintettel járj e világban, hanem tanulj meg felfelé tekinteni, lélekben a Hórebben időzni.

Az égő csipkebokornak a mi életünkre nézve kettős jelentése is lehetséges. Ahogy nem égett el a bokor a lángban, éppen olyan védett Isten népe a világ tüzében. Az övének nem árthat a világ tüze. Ha hitetlenkedünk, megperzselhet ugyan, de nem emészthet meg! Gondoljunk Dánielre és társaira a tüzes kemencében. Urunk megoltalmaz a családok, a keserúségek, a betegségek tüzében is.

Ezen túlmenően, az égő csipkebokor jelképezheti a Szentlélek tüzét is, amely megtisztíthat bennünket attól a sok szennytől, ami reánk tapad életünk során. De a Szentlélek tüze melegíthet is, átmelegítheti közömbös, megdermedt, elfásult lelkünket. S mivel az Úr a tűzből szólalt meg, ez jelenti azt is, hogy Isten bennünket is akkor szólít meg, amikor esetleg úgy érezzük, hogy nem bírjuk tovább, elemészttünk.

Szólította Mózeset. Szólt engem is! Mi a válaszom? Bedugom a fülem, vagy szólok engedelmesen, Mózesrel: ***Ímhol vagyok, Uram!***

Oldd le a te saruidat, mert a hely, amelyen állasz, szent hely – olvassuk Isten Igéjéből. Csodálatos tüzenet van ebben a mondatban. Vajon különleges föld volt a Hóreb hegyének földje? Más volt az összetétele? Nem. Azért volt különleges, szent, mert megjelent ott Isten. S ahol az Úr megjelenik, ott szentség uralkodik.

Tulajdonképpen szent hely a templom is, mert maga az Úr jelenlétével megszenteli azt. Nem mi szenteljük meg, hanem az Úr, hacsak el nem távolítjuk Őt a mi alkalmatlan mivoltunkkal. Nézzük csak: Mózes le kellett vegye saruját, mert az szennyes volt. A sarunélküliség annak idején egyenlő volt a lemeztelenítéssel. Ez pedig azt jelenti számomra, hogy az Úr előtt csak alázatosan, önmagam semmisége tudatában, minden érdemtől lemeztelenítve állhatok meg. „Amint vagyok, sok bűn alatt...”

Vajon hogyan érkezünk ma ide, a templomba? Milyen érzésekkel, milyen gondolatokkal, milyen indulatokkal? Vajon farizeusként vagy vámszedőként állunk az Úr elé? Sokatmondó, hogy Mózes eltakarta arcát. S milyen igaz, hogy csak orcánk pirulásával állhatunk az Úr elé, kérve, hogy Uram, légy irgalmas nékem, bűnösnek. Ha sarutlan lábakkal és elrejtett, lehajtott orcával, vagyis *alázatosan* érkezünk a szent helyre, biztos nem lesz hiábavaló az istentiszteletünk.

Milyen biztató az Úrnak Mózeshez intézett beszéde: *Látván láttam az én népemnek nyomorúságát... Érted, Testvérem? Neked mondja az Úr! Látja a te nyomorúságodat és látja az enyémet. Bár ezerszer suttogja füledbe kajánul a gonosz, hogy úgylis hiábavaló... tudd meg: a bajba jutott ember minden kiáltása feljut Hozzá!*

Milyen csodálatos, hogy Isten közel hajol a nyomorúságban levőhöz, és segíteni akar. S még csodálatosabb, hogy ebben a segítségben éppen engem vagy téged akar felhasználni: eredj... elküldelek téged... hozd ki... Vagy: állj szóba vele... látogasd meg... segíts... adakozzál... bocsáss meg neki... mondaná ezt ma!

Kissé elképedünk Mózes válaszában. *Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek...* Hova lett a hirtelen felgerjedt haragú ifjú, aki ölni tudott önigazságosságában, akivel Egyiptomban találkoztunk? Nyoma sincs már Mózesben az elbizakodásnak, a hősködésnek, a „majd megmutatom én-típusú” lelkesedésnek. Úgy első hallásra még rokonszenvesnek is tűnhet Mózes magatartása, amikor belátja, hogy ő senki és semmi. Igaza is volt, ugyanis Isten fensége előtt valóban senkik és semmik vagyunk. A zsoltáríró is így vall egy helyen: *féreg vagyok én, és nem férfú (Zsolt 22,7)*.

Mózes nem tudja még, hogy a küldetésben ott van maga Isten! *Én veled leszek!* – nyugtatja meg Isten a már gyáva, a feladat elől már inkább menekülni akaró Mózes.

Mintha a mindennapi keresztyén embert látnánk Mózesben: *segíteni kell, tenni kell, építeni kell, áldozni kell... De nem én!* Mindenki tökéletesen tudni véli, hogy mit kell tenni. Csak éppen mindenki a másiktól várja el azt, hogy tegyen valamit.

Jön a kicsinyeskedő, akadékoskodó ember: jó, én megyek, de mit mondjak, ki küldött, mi a neved?

Vagyok, aki vagyok. Csodálatos záradéka ennek az igeszakasznak. Istennek egyik neve a sok közül. Mit jelent? A MINDENT jelenti. Azt, hogy Ő van! Ez mindenre elég!

A mi Urunk Jézus Krisztus így szólt: *Én vagyok:* az életnek kenyere, a világ világossága, a jó pásztor, az út, az igazság, az élet, a feltámadás, az igazi szőlőtő, a fényes hajnali csillag, az alfa és az ómega, a kezdet és a vég... Tehát a MINDEN.

Ez ma is érvényes az én és a te életedben is. Legyen nekünk is elég, hogy Ő van. Életünk minden körülményei között győzelmesen jelen van. Itt! Ma is! Ámen.

Közbenjáró ima a halom tetején

Alapige: 2Mózes 17,8–16
Bibliavásás: 2Korinthus 4,1–16

Ahhoz, hogy a felolvasott ígerész közel kerüljön szívünkhöz, ismernünk kell az előzményeket. A választott nép kiszabadult az egyiptomi fogságból, és jelenleg éppen a pusztában vándorol az ígért földje felé. Csodálatos dolgokat tapasztalhattak meg: kettévált előttük a tenger, és ők száraz lábbal kelhettek át. Maga az Úr szüntelenül velük volt az úton, ugyanis nappal felhőoszlop, éjjel pedig tűzoszlop mutatta számukra az utat a kietlen, úttalan pusztában. Elfogyott a vizük, és a forrás, amelyre találtak, keserű volt. Isten megédesítette, ihatóvá tette számukra. Elfogyott az élelmük? Isten adott számukra mannát az égből. Csak fel kellett szedegetni a földről minden reggel. A hús hiánya miatt keseregtek? Isten fűrjek egész seregét hozta számukra a tábor közelébe. Ismét elfogyott a vizük, és csupa kopár szikla vette körül őket? Isten előtt nincs lehetetlen: a sziklából is üdítő víz fakadt és mindenki bőven ihatott!

Szinte jön, hogy rákérdezzünk: ez az a bizonyos keserű pusztai vándorlás? Hiszen ez inkább egy óriási kirándulásnak felel meg. Ez a nép nem kell harcoljon, nem kell utat törjön az új haza felé – egyszerűen csak ki kell nyújtania a kezét Isten áldásaiért. És mindegyre ezt teszi! De közben nem szűnik meg zúgolódni és elégedetlenkedni. Ám az olvasottak alapján, megjelenik az ellenség, az amálekíták személyében. Az ige szerint éppen a Szin pusztájában, Refidimben táboroznak, amikor az amálekíták felvonulnak ellenük. Ha kissé utánanézzünk a Szentírás lapjain, megállapíthatjuk, hogy Amálek Ézsau leszármazottja. Talán ez a magyarázata annak, hogy örökös ellenségeskedés volt a két nép között.

Eddigi útjukon mindent Isten oldott meg a vándorló nép életében. Most azonban hangzik a parancs Mózes részéről: *menj el, ütközzél meg Amálekkel!* Szinte megfogalmazódik bennünk egy furcsa kérdés: Isten, aki eddig annyi csodát tett, miért nem verte meg Amáleket, tegyük fel vaksággal, vagy miért nem távolította el őket valami módon népének útjából?

Azért is lényeges a kérdés, mert valahol a magunk életéről, vagy éppen a magunk helyzetéről is szó van itt. Járjuk utunkat, élünk Isten mindenféle áldásaival, minden sikerünk, diadalunk, örömünk szinte teljesen magától értetődő. Sőt, mikor Isten áldásai kissé elmaradnak, máris zúgolódva fordulunk Isten felé, vagy esetleg csak a magunk Mózesei ellen rázogatójuk az öklünket vagy ragadunk köveket.

Ma sokaknak kellemetlenül hangzana, vagy éppen hangzik a parancs: *menj el, ütközz meg te magad a gonosszal!* Hiába nem várjuk, a gonosz eljön. Isten nem áltatta és nem áltatja az emberiséget. Már a teremtés hajnalán megfogalmazta Káinnak: *a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta* (1Móz 4,7b). Ezt az intelmet fogalmazza újra Péter apostol az Újszövetség hajnalán: *a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén kit elnyeljen* (1Pt 5,8b). Ezek szerint, tehát, a harc, a küzdelem – ha kellemetlenül is hangzik a ma elkényelmesedett hívő emberének – nem kerülhető el. Az is hiába hangzik, hogy: azért van a lelkipásztor, illetve maga az egyház a rengeteg tisztviselőjével és tisztségviselőjével, hogy harcoljon! Mindenkinek megvan a maga egyéni megharcolnivalója, akár belső, akár külső harcvonalon!

Csakhogy nem mindegy, hogyan indulsz a harcba! Egyedül, elkecserevedve, kilátástalanul, vagy úgy, mint Józsué, tudva, hogy Mózes pillanatra sem szűnik meg imádkozni érte és a harcolókért. Azt olvassuk az igéből, hogy Mózes felmegy egy halom tetejére, és magával viszi Isten pálcáját! Arról a botról van szó, mellyel annak idején megütötte a

tenger vizét, és az kettévált! Arról, amelyikkel közvetlenül az események előtt ráütött a sziklára, és abból friss víz fakadt, úgy, hogy ihatott az egész tábor! Isten hatalmát jelentette az a bot!

Miért ment Mózes egy halom tetejére? Hogy egy pillanatra se téveszthesse szem elől a küzdőket. Hát kell-e ennél nagyobb biztonságtudat? Az, akinek a kezében ott van Isten hatalmának a jele, végignézi a küzdelmet.

Nem, nem úgy, ahogy a ma kényelmes embere végig szokott nézni egy-egy akciófilmet, és úgy sem, ahogy ma mind többen állnak félre egy-egy nagyobb egyházi munkálat anyagi teherviselésétől, miközben gúnyos megjegyzéseket tesznek. Mózes az ég felé emeli kezét: a zsidó nép nem összekulcsolt kezekkel, hanem az ég felé emelt kezekkel imádkozott.

Érdekes dolog történik. *Mikor Mózes felemelé kezét, Izráel győz vala, mikor pedig leereszté kezét, Amálek győz vala* – olvassuk az igéből. Vagyis, amíg Mózes imádkozott – addig az izraeliták voltak az erősebbek. Mikor Mózes nem imádkozott, az amálekíták kerekedtek felül. Nem ismerős ez a jelenség a magunk életéből? Hányszor meglankadunk, belefáradunk a könnyörgésbe! Lehet, hogy éppen most is ilyen megfáradt, elfásult lelkiállapotban vagyunk. Valahol ott bent, mintha egy hang szüntelenül azt mondaná: nem ér itt már semmi semmit, úgysem kérdez meg bennünket senki, senki sem kíváncsi a véleményünkre, fizetésünk, nyugdíjunk naponta alulmarad az állandóan növekvő árakkal vívott küzdelemben. Naponta alulmaradunk kisebbségi létünk mind kilátástalábbá vált küzdelmeiben. Hiába hirdetik meg anyanyelvű óvodáinkat, elemi iskoláinkat, hadd ne soroljam tovább. Sőt, gyávaságunkból még érdemet is kovácsolunk, amikor hangoztatjuk a magunk által sem elhitt álbölcsességet: jobban fog majd a gyermek érvényesülni!

De tényleg, mi akadályozta Mózeset abban, hogy szüntelen imádkozzon? Az, ami engem és téged és bárkit: az elfáradás. A felemelt kezek hamar kimerülnek! Ó, milyen sokszor belefárad a leghívőbb ember is a könnyörgésbe. Sokszor késik a meghallgatás – nem jön a gyógyulás, máskor pedig egyszerűen kétségbeejtő a körülöttünk élő emberek fásult közönye. Mit lehet egyáltalán tenni? Figyeljünk újra az ige üzenetére.

Mózes nem egyedül ment fel a halom tetejére, hanem vele ment Áron és Húr. Akár azt is lehetne kérdezni, hogy miért nem imádkoztak ők is? Biztosan imádkoztak. De ők tudták, hogy nem is annyira az imádságukra van szükség, mint a segítségükre! Nekik biztosítani kellett a Mózes imádságát. Ők is látták, mi történik lent a völgyben! Nagyon hamar rájöttek arra, hogy az imádság nélkül elvesztett csata a saját pusztulásukat is magával vonja. Mózes imádsága tehát nem a Mózes magánügye, hanem az övék is! S milyen jól jön a leleményességük – egy követ hoznak, amire Mózeset ráültetik, majd kétfelőlről felemelve tartják Mózes kezeit – egészen a teljes diadalig!

Milyen csodálatos üzenet van ebben az érdekes jelenetben. Az ige és az ima szolgálata sem megy egyedül. Csak idő kérdése, hogy mikor fárad bele az ember, mikor lesz úrrá rajta a csalódás, és válik üressé, tartalmatlanná a prédikáció, az imádság és maga az istentisztelet. De minden megváltozik, ha a hívek közül, a presbiterek közül mind többen rájönnek arra, hogy minden őérettük van! Az ígehirdetés, az imádság, az istentiszteletek, a bibliaórák, az ünnepélyek. Minden! A múlt rendszer gyilkos halálszorításában a templom volt az egyetlen menedék. Itt hallani lehetett a tiszta magyar szót, itt élt és szüntelenül virágzott a reménység, és ami nem kis dolog volt, énekelni lehetett – magyarul. Mindenki tudta – róluk van szó, az ő érdekük. A bibliaolvasáskor elhangzott ígerészben is erről ír Pál apostol: *mert minden ti érettelek van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőséggé tegye az Isten dicsőségére.* (2Kor 4,15)

Ennek a versnek egy mélyebb üzenete is van. Minden, Krisztusban hívó ember belefáradhat az élet sokszor keserű küzdelmeibe. Nincs is olyan ember, akinek ne volna része belső vagy külső harcokban. És ha egyedül áll, akkor előbb-utóbb elbukik. Vajon be tudjuk-e tölteni Áron és Húr szerepét egymással szemben? Annyi megroskadt, megfáradt testvérünk van – s nem feltétlenül idős testvéreinkre gondolok –, oda tudunk-e állni melléjük? Tudunk-e, vagy egyáltalán akarunk-e segíteni?

Egyéni imádságainkban ott vannak-e az Ézsaiás próféta szerint is említett meglankadt kezű és megrogyott térdű testvéreink? Vagy imádságainkban is önzöek, csak magunk körül forgolódnó hívek vagyunk? Sokszor halljuk napjainkban: törődjön mindenki a saját bajával, van nekem is elég, s ezzel lerázzuk magunkról az apostoli intést: *egymás terhét hordozzátok és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét* (Gal 2,20).

De a fő üzenete ennek az igének az, hogy van nekünk az Atyánál egy olyan igazi Közbenjárónk, aki szüntelenül esedezik értünk, hogy el ne fogyatkozzék a mi hitünk, hogy ki ne hulljunk a rostából, hogy tudjuk megharcolni a hitnek szép harcát. S ez a Közbenjáró a mi Urunk Jézus Krisztus. Neki nincs szüksége támogatásra. Felment a halom, a Golgota tetejére, hogy ott meghaljon érettem és teéretted és mindazokért, akik hisznek az Ő nevében. Az Ő keresztre szegzett kezei az örök győzelem jelei.

Az egymás terhe hordozásának párhuzamában naponta járulunk a mi egyetlen Közbenjárónkhoz, hogy a mi hiányos imádságainkat az Atya színe előtt kiegészítse.

És még egy utolsó üzenet: a harc a nap lementéig tartott. Nemzetségről nemzetségre a hitnek harca a nap lementéig tart mindenki életében. És ez a harc nemcsak a völgyben folyó küzdelmet hordozza, hanem a halmokon, a másokért, szeretteinkért történő kitartó imádságot is. Valóban megvannak a völgyeink, ahol elsiratjuk, meggyászoljuk az „elsetteket”, de megvannak a magunk hegyei is, ahol imaszolgálatunkat elvégezhetjük.

Öreg vagy? Értelmetlennek látod életed? Töltsd be az imaszolgálatodat. Ne hidd, hogy anélkül a tied megharcolhatják az életnek, a hitnek szép harcát.

Szülő vagy? Úgy érzed, hogy gyermekedért nem tehetsz semmit, mert ott a távolban, ott a völgyben a kísértések közti harcban elbukik? Ne hidd, hogy imaharcod nélkül megállják a helyüket. Isten beletervezte az imádkozást az életünkbe. Ha nem imádkozunk, nem kérünk, nem kapunk. Sok mindent tett az imáinktól függővé.

Töltsük hát be együtt ezt a szolgálatot, egymásért imádkozva! Ámen.

A Piszga tetején

Alapige: 5Mózes 32,48–52

Bibliolvasás: Róma 11,13–24; 2Királyok 20,1–11

Szinte megborzongunk, amint halljuk Isten szigorú, ellentmondást nem is feltételező szavait: *nézd meg... de arra a földre, a melyet én adok Izráel fiainak, oda nem megy be!* Pedig ez volt a cél, erre az egy dologra tekintett életének minden küzdelme, minden nélkülözése. Annak idején, a Hóreb hegyén kapta meg a konkrét megbízatást: *Hozd ki az én népemet... Egyiptomból, és kiviszlek titeket... a tejjel és mézzel folyó földre.* (2Móz 3,10.17) Sőt, minden bizonnyal azt is el lehet mondani, hogy születésének és fáraói neveltetésének is ez volt az Istentől rendelt célja. S most egy szempillantás alatt mindennek vége. Méghozzá éppen egy karnyújtásnyira a cél előtt. *Halj meg a hegyen...!* Nem számít, hogy te hogyan képzelted el, az sem, hogy te mennyit harcoltál, hogy mennyi mindent valósítottál meg s hogy még egy kicsi kellene, hogy életed nagy művére feltedd a koronát... Kész, ennyi volt. Halj meg!

Szinte csodálkozunk, hogy Mózes mindezt teljesen szó nélkül hagyja, s a 34. részben azt olvassuk, hogy: *felméne Mózes...* Pedig 40 évvel az események előtt, amikor

Isten a megbízatást adta neki, nem hagyta szó nélkül, hanem kereken kijelentette: *Kérlek, Uram, csak küldd, akit küldeni akarsz.* (2Móz 4,13) Csak amikor látta, hogy Isten haragra gerjedt, csak akkor indult el a küldetés útjára.

De ha figyelmesen követtük a nép pusztai vándorlását, bizony nem egyszer kellett Mózesnek közbenjárnia a haragvó Úrnál, a lázadó, bálványimádásra hajló népért: *Múljék el a te haragod tüze, és hagyd abba azt a néped ellen való veszedelmet.* (2Móz 32,12) Isten pedig minden alkalommal engedett Mózes kérésének, és megváltoztatta döntését. Miért nem élt Mózes most is ezzel a lehetőséggel, hiszen olyan nagy a tét: **bemenni, bevezetni azt a népet Kánaán földjére, amelyikért annyit könyörgött.** És akkor, ott, a bevégzett feladat elégtételével odaállni az Úr elé: amit rám bízál, teljesítek. Micsoda fájdalom lehetett Mózes szívében, látni az ígéret földjét a Piszga tetejéről, és tudni, hogy valaki más fogja majd bevezetni a népet.

Íme az első dolog, amit a mai ígénk üzen: **megtanulni Mózes alázatát.** Engedelmes szívvel elfogadni azt, hogy valaki más fog továbbmenni az úton, valaki más fogja majd befejezni azt, amit elkezdtem.

Nem kis dolog ez, mert a valóságban mindannyian pótolhatatlanoknak gondoljuk magunkat. Megvannak az elképzeléseink, a stratégiánk, a kapcsolataink: *úgy, mint mi, senki más nem tudja a feladatot teljesíteni... nélkülünk összeomlik minden, leáll az élet...* Milyen sokan keseredtek meg azért, mert egyszer csak le kellett állnunk, félre kellett állnunk, és az élet ment tovább. Nem omlott össze a világ, nem állt le az élet, a feladat pedig még jobban teljesült.

Igaz, itt Mózesnek nem csupán félre kell állnia, hanem közöltetik vele, hogy ennyi volt az élet! *Halj meg a hegyen, a melyre felmegy...* **Ez a borzasztó.** Vajon mi hogyan reagálnánk egy ilyen közlésre? Kétségbeesnénk, és hosszabbítást kérnénk, mint egykor Ezékiás király? Vagy elfogadnánk alázattal, mint az Úr által rendelt időt? Van, aki megéri előre a halálát, van, aki nem. De egy biztos, testvéreim: olyan elhalálozás nincs, amit ne az Úr tervezett volna el.

Mózes annyira az Úr közelségében élt, hogy közeledő halálának helyét és idejét is közölte vele az Úr. Halálunk ideje és helye az Úr kezében van. Nincs véletlen halál, vagyis olyan, amely nem az Úr akaratán alapulna. Mi általában arra gondolunk, hogy halálunk ideje az agg öregkor, helye pedig az otthonunk, temetkezési helyünket pedig legtöbbször előre el is készítjük. Pedig egyáltalán nem biztos, hogy öregkorban, otthonunkban halunk meg. Egyik kedvenc énekünk ezt így fogalmazza meg: *Elnémul egyszer énekem, a húr elpattan, jó az éjMajd szétomol e porhüvely, mikor vagy hol, még nem tudom...* (RE 264.) Ez nem azt jelenti, hogy nem lehet előre elkészíteni a sírhelyet, de azzal a gondolattal tegyük, hogy egyáltalán nem biztos, hogy minden elképzelésünk szerint alakul. Halálunk helye és ideje teljesen kiszámíthatatlan. Egy azonban biztos: *De vár a mennyben már a hely, mert készen tartja Jézusom* – ha ugyan hittel kapcsolódunk Urunkhoz, aki azt ígérte: *elmegyek, hogy helyet készítsek néktek* (Jn 14,2c).

De hadd térjünk vissza Mózes halálának körülményeihez. Az utasítás úgy szólt, hogy menjen fel a Nébó hegyére – az Írás később pontosít: a Piszga tetejére – és tekintse meg Kánaán földjét, az ígéret földjét, melyet Isten készített a maga választott népének. Milyen bölcsen cselekedett Isten! Megtehetette volna, hogy a hegy lábánál közölje Mózesnek – eddig tartott a megbízatásod, innen már Józsué, a Nún fia veszi át a nép vezetését. De Isten meg akarja adni Mózesnek az elégtételt – nem úgy, ahogy Mózes gondolja, de mégis: Nem mész oda be, de lásd meg saját szemeddel! Küzdelmeid, 40 esztendeig tartó hosszú utad nem volt hiábavaló. Az Ígéret földje nem álom. Isten ígéretei mind igazak és mind ámenek.

De éppen ez az oka annak is, hogy Mózes nem mehet be az Ígéret földjére: *Vétkeztek ellenem... mert nem szenteltetek meg engem Izráel fiai között.* Isten nem általánosít, hanem egészen konkrétan meghatározza a vétket.

Egyszer, alig az útnak az elején, amikor a választott nép a Czin pusztájába ért és vízhiány miatt zúgolódott, Mózes az Úrhoz kiáltott. Isten meghallgatta a kiáltását és a megoldást is megadta: gyűjtsd össze a népet egy hatalmas szikla elé, a kezvedbe levő bottal üss rá a sziklára és abból víz fog fakadni! És itt, ennél az eseménynél Mózes hite csorbát szenved. Valóban összegyűjti a népet, rá is üt a sziklára, abból valóban feltört a víz, csak éppen Istenről feledkeztek meg: *Avagy a kősziklából fakasszunk-e néktek vizet?* – kiáltja a nép felé.

Súlyos szavak voltak ezek, mert azt engedték következtetni, hogy ők képesek arra a csodára, hogy a sziklából vizet fakasszanak. Szinte megcsóváljuk a fejünket lelkünknek mélyén s azt kérdezzük, hogyan feledkezhetett el ennyire magáról Mózes? Ezért teljesen természetesnek vesszük, hogy bűnhődniük kellett. Isten már akkor közölte Mózes-sel és Áronnal, hogy nem mennek be az Ígéret földjére. Áron meghalt mindjárt az események után a Hór hegyén, Mózesnek pedig a Nébó hegyére kell fölmennie meghalni. Íme, a bűn és bűn büntetése.

Ebből azonban egy nagyon komoly tanítást kell megértenünk. Nekünk könyörülő és irgalmas Atyánk van. Megbocsátja bűneinket, ha töredelmes szívvel közelítettünk hozzá. *De a bűneink következményeit viselniünk kell!* Mózes tehát, bár minden bizonnyal nagyon megbánta tettét és minden erejét megfeszítve igyekezett jóvátenni azt – mégsem mehetett be az Ígéret földjére.

Van erre más példa is a Szentírásban: Dávid királynak meghal a gyermeke, bármennyire is megbánta a Betsabéval való vétkét. És velünk, nálunk is így van ez. Ha őszinte bűnbánattal kérjük bűneink bocsánatát és hisszük, hogy Krisztus Urunk golgotai áldozata elfedezi a mi bűneinket, minden bizonnyal nem leszünk a kárhozat részesei, részesülünk bűneink bocsánatában – de bűneink következményét attól még hordoznunk kell!

Próbáljuk ezt egy roppant egyszerű példával megérteni. Gyermekünknek megtiltjuk, hogy felmásson a fára, mert megbüntetjük. Attól ő még felmászik, leesik és eltöri a lábát. Biztos, hogy nem büntetjük meg, hanem megbocsátunk neki, de a lábtörés fájdalmait és kellemetlenségeit neki kell elhordoznia.

Bizony, bűneink következményeit egy életen át hordozzuk. Életünk nyomorúságai sem függetlenek bűneinktől. Egyetlen percre sem szabad elfelejtenünk, hogy bár Krisztusban a mi mennyei Atyánk szeretett gyermekei vagyunk (1Jn 3,2), attól még az Ő törvényei alatt élünk, s ha vétkezünk, szinte példaképpen kivívjuk magunk ellen a szigorú büntetést. Milyen kár, hogy olyan sokan feledkeznek el arról, hogy egy-egy megfontolatlanságukkal Isten ítélete alá helyezik mind a maguk, mind szeretteik életét!

Nem szabad azonban hallgatnunk arról, hogy Mózes élete, azon túlmenően, hogy vétkéért nem mehetett be Kánaán földjére – Isten csodálatos kegyelme alatt zajlott le. Ez a kegyelem legcsodálatosabban ott ragyogott a Piszga tetején. Ne engedjük, hogy a halál elhomályosítsa ezt a kegyelmet. Lássuk Mózeset, amint ott állott, megbecsült szolgaként Ura társaságában. 120 éves kora ellenére nem roskadt aggastyánként, hanem ereje teljében és el nem homályosult tekintettel tekinthetett végig az Ígéret földjén.

Ne engedjük, hogy keserűségeink, melyek tehát bűneink következményeként jelen vannak életünkben, elhomályosítsák Isten kegyelmét, melyet számtalanszor megtapasztaltunk életünk során. Felénk is ragyog ez a kegyelem. Nem a Piszga tetejéről, hanem a Golgota hegyéről. Ez a kegyelem az alapja az Ígéret földjére való bemenetelünknek, ahogy a már említett énekünk visszatérő refrénje is hangsúlyozza: *S szólok, ezt Jézus tette mind, Ingyen kegyelme üdvözít.* Ámen.

A Genezáret partján

Gyökössy Endre

Félelemben*

Hol vagy?

Az első ember így válaszolt Isten kérdésére: *Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem...* (1Móz 3,10) Azt hiszem, minden kertelés nélkül mi is megismételhetjük Ádám vallomását: *Félelemben vagyunk, Uram!*

Valóban, a léleknek nem sok olyan alapérzése van, amelyik a születés pillanatától halálunk órájáig olyan kitartóan és keservesen kísérne, mint a félelem. Szorongó félelemmel jövünk a világra, az úgynevezett ősfélelemmel, és halálfélelem fog el, amikor távoznunk kell belőle. A kezdet és a vég között is széles skáláját ismerjük meg ennek az érzésnek: a kisgyermek számtalan félelmét, a serdülő összezavarodó félelmeit, a felnőtt általános életfélelmét. Az emberi félelemnek mégis két nagy alapiránya van: félelem az ismeretlen bennem valótól és félelem az ismeretlen kívül valótól.

Milyen félelmetes és összezúzó érzés, amikor rádöbben az ember, hogy van valami benne, ami erősebb nála! Hogy él benne egy különös, kényszerítő hatalom. Pál apostol nem kis szorongással írhatta le ezeket a sorokat: *Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarnék, hanem azt teszem, amit gyűlölök.* (Róm 7,15) De ő megnevezi ezt a félelmetes hatalmat: *Nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn.* (Róm 7,17) Félelmetes hatalom ez. Ha nem tudjuk megnevezni, még félelmetesebb. Pál bűnnek nevezi, az őstörténet a Paradicsomban kígyónak. De még megnevezze is félelmetes!

Másik nagy alapfélelmünk rajtunk kívül álló valamire vagy valakire vonatkozik, amit vagy akit nem lehet kiszámítani. Lecsap, vádol, fölemel vagy eldob. Ádám bokorba bújt előle: mi szavak mögé bújunk. Ilyen szavak mögé: Sors, Végtet, Véletlen, Élet, Természet, Gondviselés! Az ismeretlen kívül való, a Nagy Kiszámíthatatlan akkor is félelmetes, ha néven nevezzük: Isten. Félelmetes, mert Más!

Az emberi lélek és élet törekeny pingponglabdaként csapódik ide-oda a két títő között: a benne való és a kívül való félelmes erők között. Ezt az ide-oda csapódást nevezük menekülésnek. A két félelem között menekülővé lesz az ember. Menekül önmagától, mert agyonlapítják bűnei, szorongásai, feszültségei. Menekül a csöndbe, de azt sem bírja ki, inkább visszamenekül a menekülők közé. Ez ismétlődik újra és újra.

Majd szűkül a kör: megkísérli a menekülést az Ismeretlen kívül valóhoz. Sors! Isten! Végtet! Jajgat, kiabál, imádkozik, iszik... De akihez ő jajgat, éppen olyan komornak, ridegnek, megfoghatatlannak, elérhetetlennek, kiszámíthatatlannak, félelmetesnek tűnik fel előtte, mint ami hozzá úzi – a bűn. Szorító nyomorúság ez. Micsoda élet ez?! Azután jön az öngyilkosság, az összeroppanás vagy az istentagadás, hogy legalább félelme egyik tárgyát, okozóját megsemmisítse az ember.

Kísértetiesen tükröződik ez a kettős félelem például Adyban, aki hangot mert adni ennek a szorongásnak:

* Részlet Gyökössy Endre *Krisztus levele vagytok!* című könyvéből.

Óh, Istenünk, borzasztó Cethal,
Sorsunk mi lesz: ezer világnak?
Roppant hátadon táncolunk mi,
Óh, ne mozogj, síkos a hátad.

Csúszós a hátad, mellyel tartod
Lelkünket és a mindenséget
S én csak két rossz, táncoló lábat
S reszkető szívet adok néked.

Sok félelmemet vedd el értük,
Melyek velőimbe befűjnek.
Mutasd meg, hogy nem vagy keresztyén,
Nem vagy zsidó: rettentő Úr vagy.

(A nagy Cethalhoz)

Ő: Minden és vigasztalan,
Egyetlen és borzalmas Isten.

(Isten, a vigasztalan)

Micsoda félelmes dadogás, ijedt rikoltozás a külső és belső félelem – Isten és a bűn – között!

Amikor az emberi lélek kettős félelméről beszélünk, a kereszt *lelki helyét* írjuk le. Mert Jeruzsálem dombjai közül a Koponyák hegye, a Golgota csak földrajzi helye a keresztnek – azonban lélek szerint Jézus keresztje e két félelem közé ékelődött be.

Halljuk meg Jézus első szavát a kereszten: ATYÁM! (Lk 23,34). Nem Adonáj! Nem Jehova! Nem Sors és nem Végzet: ATYÁM! Nem Ady borzalmas cethal-Istene, nem kiszámíthatatlan és kegyetlen Isten, hanem ATYÁM! A távoli egyszerre földközébe kerül. A félelmetes szívünk közelébe. Az ismeretlen ismerőssé lesz ez által az egyetlen szó által: ATYÁM!

Aki ezt meghallja, aki *ezt* hallja meg, abban föloldódnak az ismeretlen okozta szorongások és félelmek. Hiszen nem is ismeretlen Ő, hanem szerető Atya! Aki *így szeretete a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen* (Jn 3,16). Úgy szerető Atya, hogy együtt szenved Fiával a kereszten éretünk, helyettünk és miattunk.

De halljuk csak tovább: *Bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek* (Lk 23,34) – így folytatódik Jézus első szava a kereszten, a két félelmünk közé beékelte keresztet! Nem lehet ezt megrendülés nélkül hallgatni: az Isten-gyilkosokért könyörög a legyilkolt Isten Fia! Bocsánatért könyörög. S mert Ő könyörög és így könyörög – van bocsánat a bűnre!

Erre a szóra belső szorongásainknak is oldódnia kell. A bennünk lévő ismeretlen nagyhatalmat néven nevezték, és Az nevezte néven, Aki nagyobb és hatalmasabb nála.

Rettenetes és félelmetes a bűn. Belső félelmeink és szorongásaink okozója, mert erősebb nálunk. De csak a keresztig! Csak a keresztig ismeretlen és félelmetes, amíg meg nem halljuk: van bocsánat, van feloldás, van megoldás, mert van feloldó, megoldó, megbocsátó Megváltónk, Krisztusunk!

De ha valakinek ez még nem oldaná fel külső és belső szorongását, mert szívében kísért a gondolat: vajon Jézus Atyja az én Atyám is? Vajon az én bűnömre is lehetséges

bocsánat? – azt arra kérem, halljon meg még egy szót, egyetlenegy szót a keresztről. *Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban!* (Lk 23,43)

VELEM! – Úgy értsd ezt, ahogy egy kisgyermek érti, amikor szorongva készül egy útra, nem mer elindulni, és akkor az édesapja lehajol hozzá: Veled megyek, add ide a kezed!

Veled lesz, Ő lesz veled az Atya előtt. Veled és bűnöddel, még ma. És majd ama napon! Nem leszel egyedül! Ezt a három döntő szót – *Atyám... bocsásd meg nekik... veled...* – nem *kívülről* mondja Jézus, ahogy egy egészséges, pirospozsgás orvos biztatja a halálba indulót: Nézze, nem megyek el az ágya mellől, magával leszek. Jézus *belülről* mondja ezt! A keresztről mondja! Haldokolva mondja. Úgy mondja, hogy részt vesz a szegyenünkben, mert lemeztelenítve függ a kereszten, miközben ruháin osztozkodnak. Részt vesz a szenvedésünkben, mert a legembertelenebb kínnal szenved.

És mindezt nem az elbukott test utolsó végszavaiként, hanem az önkéntes szenvedés utáni nagy győzelem kezdőmondataiként mondja:

Veled leszek!
Ma is, itt is!
Halálod órájában is és a Paradicsomban is,
a feltámadáskor és az örök életben!
Veled!
S mindezt honnan mondom?!
A keresztről!
A te helyedről!
Belülről mondom!
Értsd meg te is... belülről... legbelülről!
Isten: Atyád – és szeret! Így szeret!
Bűnödért meghaltam – így haltam meg!
Veled vagyok, így vagyok veled
– bűneid és Atyád között!
Ne félj!

Alkalmi prédikációk

A Kálvin-év nösszövetségi bibliaóráira

Nagy Aranka

Felvinc

Az imádkozó Kálvin

Tapasztaltuk már azt, hogy barátságok, kapcsolatok ápolása esetén mennyire fontos a párbeszéd, a kommunikáció. A hívő emberek számára az Istennel való kapcsolatban is meghatározó szerepet játszik a kommunikáció. Ebben az esetben az imádság a kommunikáció eszköze.

Azt is tudjuk, hogy nem mindegy az, hogy mit mondunk, az sem, hogy hogyan és mikor mondunk valamit. Ez érvényes az imádságra is. Rohanó világunkban általában kevés időt szakítunk az imádságra. Elsekélyesedik az Istennel való párbeszédünk. Sokan nem tudják eldönteni, hogy mikor imádkozzanak, reggel vagy inkább este? Hogyan imádkozzunk? Mit vigyünk Isten elé imádságainkban? Kiért imádkozzunk?

Ezekre a kérdéseinkre hadd feleljen reformátorunk, Kálvin János, akiről elmondhatjuk, hogy imádkozó ember volt. Feljegyezték, hogy halála után holmiját elárverezték. Nem sok értéket találtak nála: vagyont nem gyűjtött. Az ágya előtt azonban egy finom mívű szőnyeg volt, ami felkeltette a figyelmet. Amint azonban a becsüsök kézbe vették, lemondóan legyintettek, mert a közepén két tenyérnyi kopás éktelenkedett. Mi volt az? A reformátor térdeinek nyoma, aki éjszakai tusái és csöndes nappali könyörgései során azon a szőnyegen imádkozott Isten előtt!

Egy református tanár mondotta egyszer: „nem az kálvinista, aki sohasem térdel, hanem az, aki egyedül a Szentháromság Isten előtt hajt térdet”.

1. Önmagunk és Isten ismerete

Az imádsághoz elsősorban önmagunk és Isten ismerete szükséges. Az ilyen ismeret a kijelentésből adódik. Így Istennel kapcsolatba jutunk. Közlő, vagy kommunikációs kapcsolat ez.

Az 1Sám 1. részt elemezve láthatjuk, hogy „az imádság a szívnek a legmélyebb törekvése, mely önmagát kiönteni és feltárni kívánja Isten, a szív ismerője előtt”.

Az önismeretből rájövünk arra, hogy Isten előtt az ember bűnös és adós. Kettős tükör ez, mely egyfelől a törvényt, másfelől Jézus életét tárja elénk.

Kálvin előszeretettel használja a tékozló fiú képét, amint azt egy genfi vasárnapi közgyónás szövege is mutatja: „Arra sem vagyunk méltók, hogy szemünket az égre emelve szent orcád előtt megjelenjünk és azt merészeljük gondolni, hogy imádságainkra választ várhatnánk tőled.”

De Kálvin az Igéből Isten jóságát is megértette:

„Minden emberi bizakodást megtagadva erősségünket egyedül a Te jóságodra építjük, hogy a Te hatalmadba ajánljuk magunkat és szent neved hívjuk segítségül, hogy kegyelmet és irgalmasságot nyerjünk.”

Kálvin János az imádságot csak a Fiú által, csak Krisztus által tartja lehetségesnek: „Krisztus a mi szájunk: általa beszélhetünk az Atyával. Krisztus a mi szívünk: általa látjuk az Atyát. Krisztus a mi jobbunk, általa ajánljuk fel magunkat az Atyának.

Istennel csak akkor társaloghatunk, ha Krisztus közbenjár érettünk.” (Inst. III. 20.) Ebből következik a második gondolat.

2. Krisztus a mi közbenjárónk

Krisztus az egyetlen főpap. Bízunk benne, hogy Isten semmit sem tagad meg tőlünk, amit Krisztus nevében kérünk, éppúgy, ahogy Krisztustól sem tagad meg semmit az Atya.

Kálvin három jézusi imával foglalkozott különösképpen: A Miatyánkkal, a Gecsemáné-kerti imával, és a főpapi imával (Jn 17).

A Miatyánk közösségi ima: „**Mi** Atyánk”. Krisztus által Isten Atyánkká lett. A kéréseket két csoportba osztja Kálvin, ezek közül az első három Isten dicsőségére, a második három az emberek javára hangzik.

„Szenteltesék meg a Te neved” – azaz Isten dicsősége az emberek előtt is váljon nyilvánvalóvá.

„Jöjjön el a Te országod” – kérés, mely Krisztus királyi uralmáról szól.

„Legyen meg a Te akaratod” – azaz Isten akarata úgy valósuljon meg, hogy közben a mi akaratunk is átalakul az Ő akarata szerint.

„A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” – elhárítja a mindennapi kenyérgondok miatti aggodalmaskodást. „Nem csekély haladás, ha ezt a hitetlenkedést elvetjük, mely csaknem minden ember csontjáig hatol.” (Inst. III. 4.)

„Bocsásd meg a vétkeinket” – ez az imádság alapfeltétele.

A doxológiával kapcsolatban azt mondja Kálvin, hogy minden imánkat Isten magasztalásával kell befejeznünk.

3. Krisztus királyi tiszte, avagy az imádság szolgálatában

Kálvin János így könyörög: „könyörgünk azért, hogy Krisztus saját szívünkben győzze le a gonoszt.” Így lesz ez Kálvin jelmondata. Emblémája pedig a szívet Istennek felajánló kéz lesz.

Ő maga mondja, hogy:

1. Könyörögjünk azért, hogy bennünk valósuljon meg Krisztus uralma.
2. Könyörögjünk az uralma eszközeiért, hogy használja fel őket királyi uralma megvalósulásában.
3. Könyörögjünk a gonosz eszközeiért (a gonosz hatalma alá került emberekért), hogy megtérjenek és hatásuk ne érvényesüljön.
4. Esedezzünk azért, hogy jöjjön el Isten országa, s a gyarló eszközökön túl maga Krisztus valósítsa meg az Atya uralmát.

Figyelmeztet továbbá arra, hogy nagyon sok következménye lehet ezeknek a kéréseknek. Ezek a témák utat nyithatnak a közösségi és egyéni imáinknak. Imahadjáratot folytathatnánk a háború, a betegségek, köztük a rák, a lepra, az ideg- és elmebaj, elnyomás, éhség, alkoholizmus és kábítószeres, hazugság és tudatlanság ellen, az azok ellen küzdőkért.

4. Imádság a Szentlélek által

Nemcsak a szárnyaló, „évigérő lángot vető” imádságokat, de az egy szótagocska hosszúságú fohászokat sem tudjuk kimondani a Szentlélek nélkül.

Kálvin gyakorolta az epiklézist, a Szentlélek segítségül hívását: „Legyen előtte kedves, hogy Szentlelke által szent tanítása igaz értelmére vezessen minket.” „Öntsd ki reánk Szentlelke ajándékait.” „Adja, hogy győzni tudjunk Szentlelke ereje által.” Ő mondja továbbá: „Az igazi imádság a Szentlélek ajándéka.”

Kálvin szerint az imádkozás szerve nem az ellenőrzés nélkül kirobbanó „tudatalatti”, hanem a Szentlélek által megvilágosított értelem.

5. Az imádság fajtái

Tartalom szerint eredetileg kétfajta imádság volt: a kérésről és a hálaadásról szóló. Kálvin szerint „az imádságnak a hálaadás a teste, a kérés a szíve”. A hálaadás általában nehezen megy. Könnyebben imádkozunk, ha bajban vagyunk, mint ha jól megy a sorunk. „Elég, ha egy legyecske kezd el röpködni az arcunk előtt, máris felhagyunk Isten dicséretével.”

6. Közösségi és egyéni imádságok

A közösségi ima egyik része kötött. Ez a kötöttség megfelel az istentiszteleti szolgálat jó rendjének. Az egyén az istentiszteleten könnyebben be tud kapcsolódni egy már ismert és a használatban megszentelt, mint egy még ismeretlen imádságba.

Lehet kötetlen közösségi ima is. Kálvin a genfi szerdai istentisztelet liturgiájában hagyott erre helyet, amikor például a gyülekezetet a rászorultakért név szerint és más-más módon imádkozott.

7. Hogyan készüljünk az imádságra?

Az imádság helyes és jó végzésének első törvénye, hogy elménkben és lelkünkben úgy készüljünk fel rá, mint ahogyan azokhoz illik, akik Istennel kezdenek el beszélgetni. Azaz belső összeszedettségre van szükségünk.

Bűneinkre, a bocsánatra, egyéb szükségjeink teljesedésére való rászorultságunk érzetében járuljunk Isten elé. Bűnvallással egybekötött bocsánatkérés kell történni.

Mindig meghallgattatásunk biztos reményében buzduljunk fel az imádkozásra. „El sem lehet képzelni, hogy Istent mennyire bosszantja hiányos bizalmunk, ha tőle olyan jótéteményt kérünk, amit valójában nem is várunk.” (Inst. III. 20.)

8. Imaidők és alkalmak

Arra a kérdésre, hogy mikor imádkozzunk, Kálvin azt feleli, hogy: reggel, munka kezdés idején, evés előtt és után, este, valamint a nyomorúság és szerencse óráiban.

9. Hol imádkozunk?

Kálvin azt mondja, hogy imádkozni bárhol lehet. Viszont a közösségi imádságra a templomot tartja a legalkalmasabbnak. De figyeljünk oda, az imádság szenteli meg a templomot, nem fordítva.

Minden gyülekezet a maga anyanyelvén imádkozzék.

10. A meg nem hallgatott imák

Ha vannak úgynevezett „meg nem hallgatott imádságaink”, Kálvin állhatatosságra int. Ha valamit nem adott meg Isten, akkor valami mást ad helyette, ami jobb. „Néha pedig, amikor látszólag megtagad valamit tőlünk, akkor voltaképpen megadja, csak nem úgy, ahogyan kértük.”

11. Mit kérjünk? Kikért imádkozzunk?

A válasz erre a kérdésre röviden ennyi: amire a Szentlélek indít.

Kálvin nagyon fontosnak tartotta a felsőbbiségért való imádkozást. Íme egy példa: „Imádkozunk hozzád, mennyei Atyánk, minden fejedelemért és uraságért: szolgálóidért, akikre rábízad igazságod kormányzását – és különösen ennek a városnak az uraiért –, hogy közöld velük Lelkedet, naponként növeld bennük az egyedüli és legfőbb jót... hogy mind itt, mind az egész földön jó békességben és nyugodtan élve teljes szentségben és becsületességgel szolgáljunk Neked és miután megszabadítottunk és szabadokká lettünk ellenségeinktől való félelmünkből, dicsérni tudjunk téged egész életünkben. Ámen.”

Hálát kell adnunk a békéért, nemzeti egységért, társadalmi fejlődésért, az igehirdetés szabadságáért.

Isten elé kell tárnunk a problémákat, hogy a házasságok életképesek legyenek, az ifjakért. Erőt kell kérnünk a munkába állóknak, felelősséget hordozóknak. Imádkozni kell továbbá a szenvedélybetegéért, betegekért, öregekért, haldoklókéért, magánosokért.

Imádkoznunk kell más népekért, akik nyomorral, járványokkal, tudatlansággal küzdenek.

Kálvin arra nevelte a gyülekezetet, hogy mindenfajta testi-lelki szükségét szenvedőkért (betegség, gyász, mindennapi élet gondjaiért) imádkozzanak.

A fontos döntésekért is imádkozni kell.

Imádkozni kell az egyházért is. „Mindenható Isten, add, hogy türelemmel várjuk meg, míg egyházad feltámad a halál sötétségéből. Add, hogy megleljünk a Te segítségével, még akkor is, ha azt testünk szerint túlságosan erőtlennek vélénk is, míg végül nem lesz nyilvánvalóvá, hogy várakozásunk nem volt hiábavaló.”

Imádkoznunk kell önmagunk megtagadásáért is.

Kálvin nagyon fontosnak tartotta az ellenségért mondott imádságot is.

Feljegyezték Kálvinról, hogy imádkozott egy olyan apáért, akinek a fia pestisben halt meg. Imádkozott azért is, hogy barátjának felesége szerencsésen szülhesse meg gyermekét. A pestisben szenvedő mellett is imádkozott, imádkozott felesége betegágya mellett is. Kálvin betegsége idején és halála előtt is imádkozott. Azt is mondhatnánk, hogy szüntelen imádkozott.

Minden imával kapcsolatos kérdésünkre választ találhatunk Kálvin János írásaiban. Mindegyre hangsúlyozza az imádság fontosságát, különösen a közös imádságoknak tulajdonított nagy erőt. Adja az Úristen, hogy felismerjük az imádság csodatevő erejét és úgy tudjunk imádkozni, ahogyan az apostolok, a reformátorok tették, ahogyan Kálvin János is tette.

Fiatal házások bibliaórája

Móra László Tibor

Kajántó

A megbocsátó férj és feleség

Alapige: Hóseás 1

Egy fiatal pár, akik pár éve ismerték egymást, együtt jártak, komoly terveik voltak, elmentek egy társaságba, szilveszteri bulira. Több pár volt jelen, de volt egy fiú is, akinek nem volt párja. Minden nagyon jó volt, éjfél utánig. Akkor a fiatal párból a fiú elálmosodott. Bement egy szobába és leült egy fotelbe, ahol elszunnyadt. Arra ébredt, hogy valakik bementek a szobába. Legnagyobb megdöbbenésére a barátnője hangját ismerte fel, és a másik fiúét, akinek nem volt párja. Elképedt, amikor csókolózni látta őket. Erre teljesen kiment az álom a szeméből és kirohant a szobából. A másíkok észrevették, hogy mi történt. A fiú taxiba ült és elment. A lány pedig kérte a bocsánatot, azzal, hogy tudja, hogy felejteni nem lehet, de megbocsátani igen, és bocsásson meg neki, amiért ezt tette.

Kirívó eset, különös helyzet. Nehéz döntés, hogy hogyan tovább. Mit lehet tenni? Felrúgni mindent vagy továbbmenni. Szakítani vagy megbocsátani? Kerülhet az ember ilyen probléma elé, hogy döntenie kell. Sokszor a döntés egy életre szól, és nagyon befolyásolhatja mindkét személy jövőjét.

A mai felolvasott ige Hóseás könyvéből nagyon furcsa. Több olyan dolog van benne, amin megbotráncolhat egy magát „hívónek” mondó ember. Hogy kerülhet bele a Bibliába ilyen dolog? Hóseásnak megparancsolja Isten, hogy parázna nőt vegyen feleségül. Miután ez megtörténik, gyerekeinek olyan neveket ad, amelyek eléggé furcsák. *Jezréel, Nem kegyelmezek és Nem népem*. Nem a család tisztaságáról kellene beszéljen az ige? Arról, hogy egy próféta, Isten kiválasztotta a környezetében levő legerényesebb nőt veszi feleségül?

Ahhoz, hogy megértsük az ige üzenetét és eljussunk a megbocsátásig, amiről ma beszélni fogunk, nézzük meg, hogy mi is van a történetben? Mit akart Isten üzeni akkor a népének, hogy az itt és most elhangzó üzenetet megértsük.

Az előzményekről nagyon röviden csak annyit, hogy a nép elpártolt Istentől. Mivel a királyok idegen országból hozták maguknak feleségeket, azok meghonosították az idegen istenek tiszteletét. A nép számára tetszetős volt, ha a királynő új vallását követik. Ezt Isten úgy fogja fel, hogy a nép megszegte a törvényt, a fogadalmat, amit valamikor az atyák elmondtak, és a törvénszegést paráznaságnak tekinti. Elhagyták őt, és más kerestek, más úton jártak, mással jártak, nem vele.

Az Őszövetségben a próféták sokszor jelképes cselekedetekkel próbálták bemutatni és kézzelfogható közelségbe vinni Isten akaratát (pl. Jer 13, ahol az övet kell elrejtse a kövek alá, Jer 18, a próféta a fazekas házában). Itt is jelképes cselekedetről van szó, ami azonban a próféta teljes életében, életvitelében jelenik meg. Azt teszi, amit Isten parancsol, hogy megmutassa ezzel az Úr akaratát. Házassága tulajdonképpen Isten és népe közötti viszonyt jelképezi. Gyermekai neve pedig szintén ezt mutatják be.

De nem marad ez mindvégig úgy. Annak ellenére, hogy a próféta felesége parázna, ragaszkodik hozzá, gyermekei nevét pedig megváltoztatja. *Nem népemből Népem lesz,*

Nem kegyelmezemből pedig Kegyelmezett, ezzel is megmutatva Isten megbocsátó szeretetét. Példázza a saját életével ezt.

A történet tehát a megbocsátást, a szeretetet mutatja meg. Igaz, hogy Isten szemszögéből. Mi pedig, bármit is teszünk, bárhogy is szeretnénk, nem tudjuk ezt a megbocsátást így elérni, mert emberek vagyunk. Ha valaki megbánt, ha valaki gonoszul cselekszik velünk, az fáj. Mindenki vérmérséklete szerint reagál erre. De egy közös. Nehezen felejtjük el a sérelmet, és nehezen bocsátunk meg. Ha az illető pedig egy szeretett személy, akkor ez a fájdalom hatványozott. A fájdalom elmúlhat, de valahol a lélek mélyén ott van az általa okozott seb, ami megmarad. Valahogy ezt kell eltüntetni. Ha megbántjuk a másikat, vagy a másik megbánt minket, nem lehet egyszerűen törölni a dolgokat, vagy kilépni belőle, mind ahogy töröljük a számítógépen, ha valamit rosszul írtunk, vagy kilépünk a játékból, és új stratégiával újakezdjük azt a szintet. A testi sebeket plasztikai műtéttel el lehet tüntetni, de ezek lelki sebek. Lelki plasztikai műtétet pedig orvosok nem végeznek. Csak az Áldott Orvos. Ahhoz, hogy ez megtörténjen, sok minden kell történjen ott a mélyben, ahova a kívülről nem tud betekinteni.

Hogy jutunk el oda, hogy megbocsássunk? Mi is tulajdonképpen a megbocsátás? Ha a Szentírást nézzük, akkor ez nem más, mint az, hogy Isten helyreállítja a viszonyt közte és az ember között. Ha két ember között nézzük, akkor pedig az van benne, hogy helyreáll a viszony a két fél között. Az, ami eredetileg volt. A kérdés az, hogy hogyan lehet ezt megtenni? Mert elméletben mindannyian tudjuk, hogy ezt kell tenni, de amikor eljön annak a gyakorlatba ültetése, akkor megáll a tudományunk.

A házasságban ketten vannak. Ezt mind a két személynek tudnia kell, nem lehet senki önző, hogy csak az ő akarata teljesüljön. Két személy jön a maga életével, amely sokszor nagyon is különbözhet a másiktól. Más család, más háttér, más értékek vannak az életekben. Más a személyiség. Nincs két egyforma ember. Úgy is lehet mondani, hogy két szikla sokszor ütközik egymással. Egymáshoz kell csiszolódnak, hogy ne sértsék egymást. Sokszor a kis kiálló szikladarabok meg tudják sérteni egymást. Észe sem veszi az ember, és megbántotta a társát. Arról most nem akarok beszélni, hogy valaki akarattal teszi ezt. Valahogy vissza kell csengjen ide az a fogadalom, ami a házasságkötéskor elhangzik: „hózzá hű leszek, vele megeleégszem, vele szentül élek, vele túrók, vele szenvedek, és őt sem egeésszégében, sem betegségeében, sem boldog, sem boldogtalan állapotában, holtomiglan vagy holtáiglan, hitetlenül el nem hagyom”. Nagyon nagy felelősséget vállal az, aki ezt a fogadalmat tökéletesen be akarja tartani. Sokszor nehéz, mert az ember akarata ellenére megszegheti ezt. Ekkor pedig előjön a két fél között a szakítópróba. Az, hogy ha az egyik megbántotta bármilyen módon a másikat, akkor a másik hogyan reagálja le ezt, és hogyan válaszol rá.

Hogy lehet ezt elkerülni, illetve ha már megtörtént, akkor hogyan lehet rendezni a problémát? Tulajdonképpen konfliktusról van szó, amit kezelni kell. Nem megoldás, hogy az egyik fél mindig enged, mert az a kapcsolat teljes csődje. Az sem megoldás, hogy „szemet szemért, fogat fogért”, mert ebből újabb nézeteltérés generálódhat. A legjobb, ha a két fél nem ellenségként tekint egymásra, hanem partnerként, akivel le lehet ülni beszélni és emberi módon megtárgyalni a felmerülő problémát. Eddig az emberi oldal, az, amit mi meg tudunk tenni. És ezt bárki, aki eléggé felnött, aki értelmesen gondolkodik, meg tudja tenni. Erről már beszéltünk Ábrahám és Lót története alkalmával. Innen azonban tovább kell jutnunk. Ez a továbbjutás pedig nem más, mint a következő lépés. Amit emberekként nem érünk el, vagy csak nagyon nehezen: a megbocsátás.

Miért kell megbocsátani, ha a másik fél megbántott engem? A kiindulás nem más, mint az ige. Isten szeretete. Úgy szeretett minket Isten, hogy Krisztusért megbocsátja az ember bűnét. Mi tehát már nem a büntetés alatt vagyunk, hanem a szeretetben, a kegyelemben. „A mégis fennálló emberi gyarlóságot Krisztus szenvedése és halála elfedezi” (HK 81. fejelet). Egyetlen bibliai példa erre a tékozló fiú története, amikor az apa megbocsátott a fiának. Ezt a megbocsátó szeretetet kell az életünkben megélelnünk, hogy a másik felé minden esetben így tudjunk fordulni. Nem csak akkor, amikor elfelejti a házassági évfordulót, vagy odaéig a kedvenc étel, hanem akkor is, ha a társam cselekedetével vagy szavával a lelkembe gázolt bele, vagy a kettőnk közös jövőjét kérdőjelezte meg.

Ez mind nagyon szép, amit elmondunk, de vajon a gyakorlatban meg lehet-e valósítani? Vagy csak szép frázisok maradnak?! A mindennapi élet sajnos azt mutatja, hogy az emberek többsége nem tudja ezt megtenni. Sok a vita, a családon belüli erőszak, a válás. Ahhoz, hogy meg lehessen szüntetni ezeket, az okokat kell megkeresni. Leásni a mélybe és észrevenni, hogy mi a baj gyökere. Ha ezt megkaptuk, akkor lehet csak leülni és megbeszélni kettesben. Vagy ha nem megy így, akkor hármásban. Bevonni egy másik személyt. Arról, hogy ki legyen ez a harmadik személy, a beszélgetésekben szeretnék kitérni. A lényeg az, hogy el lehessen jutni oda, hogy a megbocsátás után megjelenjék a harmónia a házaspár között.

Vitaindító kérdések:

1. Mennyire igaz az a kijelentés, hogy megbocsátani tudok, de felejteni nem?
2. Ki lehet az a másik személy, akiben megbízhatok, hogy segít orvosolni a gondjaimat? Szakember? Lelkipásztor? Isten?
3. Melyek azok a dolgok, amiért megharagszunk a másikra? Figyeljük meg, hogy mennyire ingadozik a türelmünk! Van, amikor valamire legyintünk, de lehet, hogy máskor ugyanamiatt a dolog miatt idegesek leszünk.
4. Nézzük meg, hogy mennyire más az egyes embereknek a türelmük! Van, ami engem idegesít, de a másikat hidegen hagyja.
5. Létezik-e teljes szívvel jövő megbocsátás? Vagy ez csak pusztán frázis, és ez is esettől és személytől függ?

Keresztelési igehirdetés

Nagy Béla

Nyáradselye

A keresztség vize

Alapige: Máté 28,18–20

Köztudott, hogy víz nélkül nincs élet. Ha szomjasak vagyunk, a víz oltja a gyötrő szomjat.

Ha kezünk piszkos lett a munkától, vízzel mossuk le. A fürdővíz nemcsak tisztít, hanem felfrissít. Ezekkel a hétköznapi képekkel kapcsolta egybe a mi Urunk azt, amit Ő végezhet el bennünk, ha szívünket átadjuk Neki.

A keresztség nem a test külső lemosásával foglalkozó szertartás, hanem kifejezi azt, hogy amint a víz testünket letisztítja, úgy a mi Urunk Jézus Krisztus megtisztítja lelkünket minden bűntől.

Amikor az Úr Jézus a keresztség sákramentumát szerezte, akkor ezt összekapcsolta a misszióval. Tanítványainak meghagyta, hogy ha valaki hisz Benne és Jézus követője akar lenni, azt keresztteljék meg Atya, Fiú és Szentlélek nevében.

Ezért a keresztség egy ember életében választóvonal. Tudatos döntéshozatal Jézus Krisztus mellett, aminek következtében a bűnös ember elszakad bűnös cselekedeteitől és teljes szívvel Jézus tanítása alapján igyekszik jót cselekedni mindenkivel.

A keresztség fordulópont. Az ember elfordul a bűntől és megtér Jézus Krisztushoz. Ez azt is jelenti, hogy a megkeresztelésével környezete felé, a keresztyén gyülekezet felé hitvallást tett és kifejezte, hogy élete Jézus tulajdona, akihez mindenkor ragaszkodni fog.

Lehet, hogy most a szülők és keresztszülők megkérdezik: Hogy kell ezt most érteni, hiszen nem egy felnőtt, hanem egy kisgyermek fog részesülni a keresztségben? Mert ő még nincs tudatában annak, hogy mi történik most vele. Most a szülők tesznek vallást arról, hogy hisznek Isten kegyelmében, hogy a Mennyei Atya e kisfiúért is elküldte szent Fiát, hogy a bűneiből megmentse, hogy az üdvösség ajándékában részesítse.

Ez alkalommal arról tehetünk vallást, hogy e kisfiú életéről kimondatott a mennyben: ő az enyém, őreá is érvényes, amit az Úr Jézus elvégzett a keresztfán. Őneki is adja a Mennyei Atya a keresztség mennyei megkülönböztető jelét.

Ezért a keresztség nem névadó ünnepély, hanem az Örökkévaló Isten könyvébe való bejegyzés. Beíratás nemcsak a gyülekezeti anyakönyvbe, hanem Isten Országának az anyakönyvébe.

Erről még ez a kisgyermek semmit se tud, de most ti, mint szülők és keresztszülők, ígéretet és fogadalmat tesztek, hogy e kisgyermekkel megismertettek. Mondjátok el majd neki, hogy meg van jelölve és a Mindenható Isten számon tartja életét.

Erről, majd amikor felnőtt, neki is hitet kell tennie, hogy mit tett érte Isten. Mert a keresztség nem helyettesíti a személyes hitbéli döntést. Neki is fel kell vállálnia a mennyei megjelölést. Neki is el kell fogadnia Isten kinyújtott kezét, kijelentett áldozatos szeretetét Krisztusban. Neki is el kell fogadnia, hogy Krisztus kereszthaláláért van része a bűnbocsánatban, és Jézus feltámadásáért teljesedik ki élete az örökkévalóságra nézve.

Ezért sokat kell érte imádkozni, és magatokért is, kedves szülők, hogy istenfélő éleetek alapján megtudja, megtapasztaljam, hogy Isten szereti őt. Vessétek e kicsiny gyermek életébe az Ige magvait, hogy ő és ti magatok, az egész család egy szívvel-lélekkel örvendezhessetek az Úr Jézusnak és egymásnak. Legyen szívetekben Józsué hitvallása:

„...én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk.” (Józs 24,15) Ámen.

Esketési igehirdetés

Bányai László

Bukarest – II.

Hűség a szerelemben

Alapige: Hóseás 2,18–19

Hóseás a fájdalmak prófétája volt. Szenvedéseit egy rosszul sikerült házasság okozta. Isten Hóseást megbízta azzal, hogy személyes életével ábrázolja ki a választott néphez szóló üzenetet. Ő azt a megbízatást kapta, hogy vegyen feleségül egy rabszolganőt, aki egy kánaáni termékenység-isten szentélyében „paráznaként dolgozott”. Az egyoldalú kapcsolat természetesen eleve bukásra volt ítélve. Hóseás ugyanis valóban megszerette a parázna Gómert, aki azonban nem tudott és talán nem is akart szakítani korábbi életvitelével. Három szerencsétlen gyermekük született, akiknek különös nevei is emléket állítottak Hóseás és Gómer reménytelen szerelem-házasságának: „Jezeéli csatamező”, „Nincs irgalom”, és „Nem népem”.

Hóseás próféta a saját csalódásokkal teli házasságán keresztül értette meg, hogy mit érez Isten szeretett népe Izráel iránt: megszabadította őket Egyiptomból, a szolgaság házából, és tulajdonképpen „feleségül vette” őket a pusztában, a Sínai-hegyi szövetségkötés alkalmával. Izráel azonban javíthatatlanul hűtlen és érzéketlen feleségnek bizonyult: vágyakozva kereste fel a legkülönfélébb bálványistenségeket, akikkel újra és újra „megcsalta” szerető Istenét. Hóseás személyes fájdalomtól átítatott próféciaiból kirajzolódik a hűtlen nép sorsa: alkalmi szeretői minduntalan megvetve dobják el maguktól, mígnem egyre mélyebbre sodródik a megaláztatásokban. Isten azonban kimondhatatlan szeretetével mindvégig ott áll a háttérben, készen arra, hogy visszafogadja népét, amint az ráébred hűtlenségére, megvallja azt és visszatér Urához.

Napjainkban a házasságoknak több mint fele felbomlik. A szociológia, a pszichológia vagy a jogtudomány más-más okokkal, így a család és a társadalom közötti kapcsolatok kibővülésével, a női munkavállalás és a kétkeresős családmodell konfliktusokat gerjesztő szerepével, a falusi életmód eltűnésével vagy a családok életét megnyomorító anyagi gondokkal magyarázza ezeket a számadatokat. A családi okok persze mindezen túl keresendők.

A Szentírásnak nagyon sok mondanivalója van a házassággal kapcsolatban, de főként arra tanít, hogy két, egymás iránt elkötelezett ember sorsközösségének túl sok akadályon kell átmennie ahhoz, hogy fennmaradhasson. A szerelem, amelyre ma a leggyakrabban alapozzuk a házasságot, sajnos nem elég. Sok minden más, például türelem, tisztelet, megbocsátás, hűség és hit kell hozzá. De a házasság fennmaradása mindennek előtt Isten kegyelmétől függ, amellyel legyőzi alkalmatlanságunkat.

Minden korban az emberi szív alaptörvénye volt, hogy szigorú szabályok határozták meg a házások életét, egymáshoz való viszonyát. Az emberi szív törvényét isteni törvényként tisztelték. Valóban isteni törvény nyilatkozott meg benne. Ezért vallási törvények szabályozták és védtek a tiszta erkölcsöt és a házások kapcsolatát. Ezáltal sziklára épült ház volt a családi élet. Amilyen mértékben elidegenednek egyesek a keresztyén-ségtől, olyan mértékben lesz szabadosabb a fiatalok élete, a házások kapcsolata és főképp olyan mértékben jutnak zátonyra a házasságok. A szeretetre, hűségre vágyó szív ma is ugyanolyan, mint a régieké volt, a hűtlenség és a csalódás ma is fáj.

A keresztyén embernek van egy nagyszerű eszköze, amelyhez vezetésért fordulhat – ez a Szentírás, amelyhez Isten Szentlelke vonzza. Ne engedjük, hogy viselkedésünket és cselekedeteinket rossz érzelmeink irányítsák. A házasságon belüli problémákért a házaspárok felelősek, nem pedig egy házasságon kívüli személy. A jó házasság megélésén mindkét félnek munkálkodnia kell. Fontos feladatok: az Istennel való bensőséges kapcsolat létrehozása, a meghitt házastársi viszony és a saját magunk mélyebb megismerése. A legtöbb ember vagy leértékeli, vagy túlértékeli magát. Mindkét véglet téves. Az igazság az, hogy érzéseinknek, gondolatainknak és magatartásunknak, amelyek személyiségünket alkotják, egyaránt vannak erős és gyenge pontjai. A szeretet nem csupán érzelem, hanem gondolkodásmód és magatartásforma is egyben.

A szerelem a két nem vonzalmának ígérete: öröm és boldogság. De csak akkor, ha megmarad az erkölcsi rend törvényeinek keretében. Ne szédítsen meg a test igézete. Hinni kell, mert az az igazság, hogy tartós, mély, tiszta, igazi szerelem nem a test lángolásából, hanem a lelkek bensőséges találkozásából lesz. Általános igény, hogy a házasságot szerelemre építsék, s ne érdekekre, vagy mások akaratára. De tudni kell, hogy az igazi szerelem maga az elkötelezettség, nagylelkű önatadás, adományozás és mások sorsának vállalása. Mindez hiányzik azoknál, akik a test vonzó erejével akarnak hódítani. Az igazi érték rejtőzik: csíra a földben, gyöngy a tenger mélyén, arany a bánya sziklarejteken. Abban a küzdelemben, amely a tiszta életért folyik, mindenki győzhet s elnyerheti a pálmát. Az igazi, mély szerelem drága kincs. Megszerzése és megőrzése megér minden áldozatot, küzdelmet.

Isten szeretete tegye tartóssá szívetek egymás iránt dobogó szerelmét, hogy boldog és örömteljes házasságban élhessetek. Ámen.

Temetési igehirdetés

Albert Sándor

Bikafálva

„Semmit se félj azoktól, amiket szenvedned kell...
Légy hív mindhalálig...”

Alapige: Jelenések 2,10a

Kedves Gyászoló Testvéreim!

Szenvedésről, életről, halálról, a szenvedések között is halálíg tartó helytállásról beszél az ige. A bűnben, hitetlenségben, hűtlenségben tobzódó világban, korunk eluralkodó önzése, széthúzása és gyűlölködése közepette kell helytállnia annak, aki Isten gyermekének tartja magát. Szenvedések között kell tehát helytállni. Nagy és nehéz feladatokat kell vállalnunk, s közben le kell győznünk kényelmességünket, megalkuvásra, „okoskodásra” csábító naponkénti kísértéseinket. Cserébe az élet koronáját ígéri nekünk Urunk! Ez pedig azt jelenti, hogy mindhalálíg érezzük a jó lelkiismeret örömét és az Úr Isten gondviselésének a biztonságát. Ezek azok az ajándékok, amelyeket naponta megtapasztalhatnak Isten hűséges gyermekei, amelyeket mindhalálíg ígér a mi Urunk. A korona teljessége csak azután következik.

Kedves Gyászoló Testvéreim! Mint az itt megszólaló „apostolok” között a legkisebb, az alig 400 lelket számláló udvarhelyszéki Bikafálva lelkipásztora, azért olvastam

fel ezt a verset a Szentírásból dr. vitéz bikafalvi Máthé Levente testvérünk porainak elhelyezésekor, mert úgy érzem, ez fejezte ki legjobban az ő életének eseményeit. Ez idő alatt végig hűségét, ragaszkodását tapasztalhattuk meg őseinek egykori lakóhelye, nemesi előnevét adó kicsi településünk iránt. Ennek kézzelfogható, érzékelhető jeleit sokan hálával tapasztalhatjuk, és reményeink szerint még sokáig az utódaink is. Hadd említsek most fel néhányat. Kapcsolatunk felvétele után nemsokára egyik látogatása alkalmával egy nagy torontáli szőnyeggel ajándékozta meg templomunkat. Ott van, és reméljük, hogy sokáig ott lesz az úrasztala előtt, hiszen a 2005-ös nagy árvizet is átvészelte. Azután egy ezüstözött úrvacsorai kelyhet adományozott egyházunknak, melyből reményeink szerint nemzedékről nemzedékre a gyülekezet férfiai veszik magukhoz a Krisztus bünt eltörlő véréért. Különösen nagy szolgálatot tett kis közösségünknek, mikor tíz évvel ezelőtt a romos állapotú egykori felekezeti iskolát visszakaptuk az államtól, s az ő tanácsával és segítségével szép gyülekezeti otthonná építettük át, használhatóvá, sőt hasznossá, otthonossá és szépen berendezetté tettük. Leveleket írt érdekében, agitált, a kiterjedt nagy Máthé család tagjaitól pénzt gyűjtött, hogy az anyagiakat előteremtse az építkezéshez. Az épület elkészült. Ünnepeyes avatása 2005 őszére volt tervezve. Ám az Úr Isten másképp akarta. 2005. augusztus 23-án nagy árvíz pusztította el a falu nagy részét, és tett hatalmas kárt templomunkban. Az avatás elmaradt. Helyette Máthé Levente új szervezkedésbe kezdett. Újra gyűjtött, mint sokan mások, hogy a tönkretett templom is használhatóvá váljon a gyülekezet részére. Hetente, kéthetente jött az előrehaladásunk felől érdeklődő, tanácsadó levele. Az Úr segítségével végre 2006. augusztus 23-án, a víz egyéves évfordulóján megtörténhetett az épületek avatása. A hálaadó istentiszteleten nemcsak örömét fejezte ki, hanem egy tartalmas előadással buzdította a gyülekezetet, a falu népet. Megvallotta benne hitét és hűségét, és hűségre biztatta az ünnepen a templomban el nem férő tömeget a szülőföldhöz, az anyanyelvhez és az Úr Istenhez.

Kis falunknak kiérdemelt díszpolgára volt. Hálások vagyunk érte mindannyian az Úr Istennek. Ennek bizonyosságaként szólnak meg ebben az órában a székelyföldi bikafalvi református templom, valamint a csíksomlyói kegytemplom harangjai.

Itt a földön hosszú életében hűséges volt. Ennek mindnyájan tanúi vagyunk. Az élet koronáját küzdelmei között az Úr megadta. Most porainál reméljük, hogy Isten ígéretei szerint adja neki az élet koronájának a kiteljesedését az Úr Jézus Krisztusban. Ebben a reményben búcsúzunk. Isten Vele, Isten velünk! Ámen.

(Elhangzott Budapesten a Szent Gellért plébániatemplom urnatemetőjében, 2009. március 16-án.)

A lapot alapította: D. dr. Csiha Kálmán és Nagy László
Főszerkesztő: Jenei Tamás
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsa
400079 Cluj/Kolozsvár, str. I. C. Brătianu/Király u. 51.
Tel: 0264-592453; Fax: 0264-595104; Email: belmisszio@reformatus.ro

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület
Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában

Felelős vezető: Tonk István

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Olvasószerkesztő: Salamon Emese

Számítógépes szedés, tördelés: Nagy Andrea

ISSN 0254-4458

Asztali áldás

*Nemcsak kenyérrel él az ember,
hanem minden igével, amely
Istennek szájából származik.*

(Mt 4,4)

Mindenek tereád néznek, Uram, hogy ele-
delt adj nekik alkalmas időben. Mikor te adsz
nekik, akkor takarnak, mikor a te kezedet meg-
nyitod, betelnek a te jóvoltoddal, oh, Uram.

Uram, tenálad van minden jónak forrá-
sa és kiapadhatatlan kútfeje, árasszad ki reánk
áldásodat és az ételt és italt, amelyek irántunk
való jóságodnak ajándéka, szenteld meg a mi
használatunkra, hogy amint parancsolod, mér-
téktelenül és józanul élvén azokkal, tiszta lel-
kiismerettel táplálkozzunk. Cselekedjed azt is,
hogy tégedet mindig Atyánknak és minden jó
szerzőjének ismerjünk meg szívünk igaz hálá-
jával és hirdessünk ajakunkkal: és a testi táplá-
lékokat akként élvezzük, hogy lelkünk érzüle-
tével mégis főképpen tudományodnak mennyei
kenyerére vágyódjunk, hogy lelkeink azáltal
az örök élet reménységére tápláltassanak. A mi
Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Kálvin János